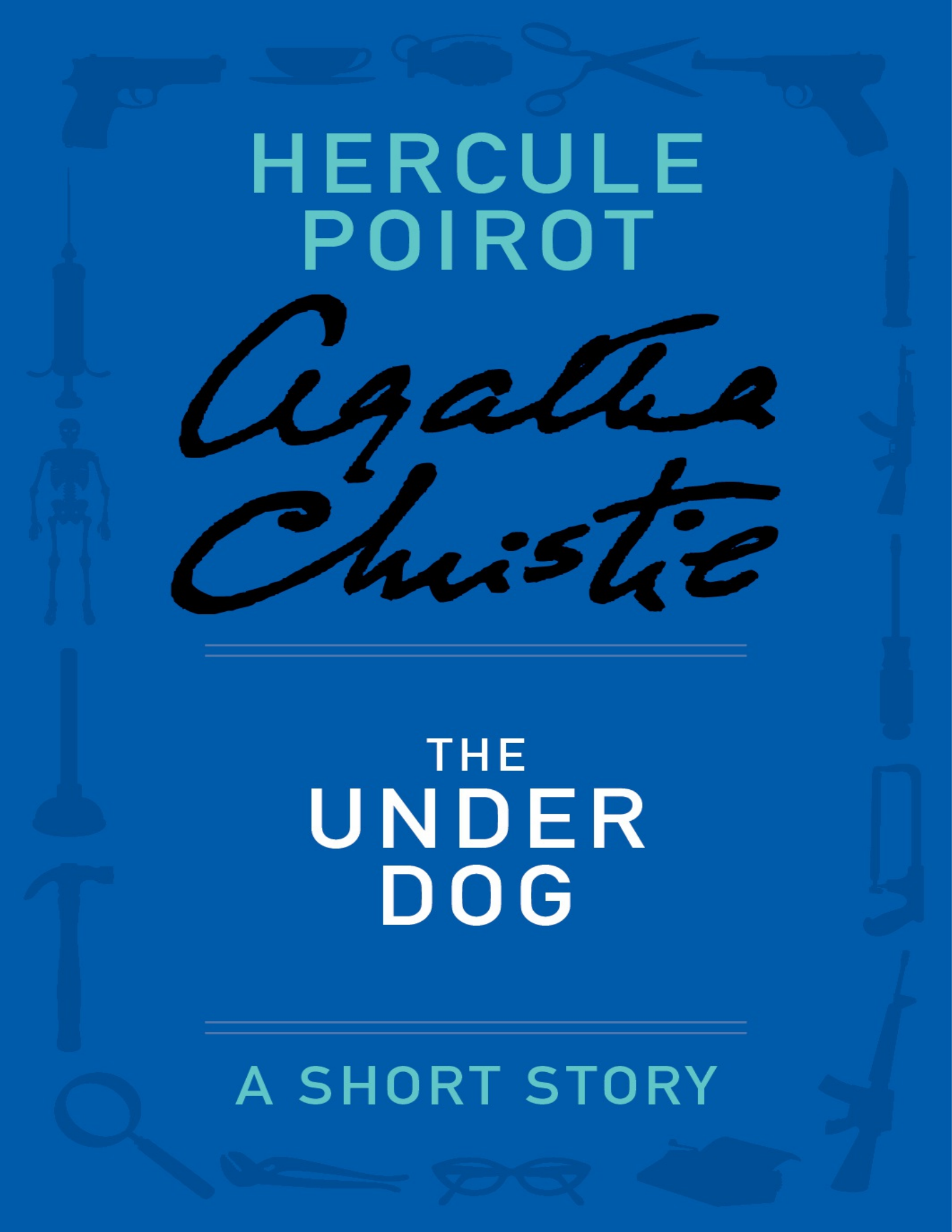

HERCULE
POIROT

*Agatha
Christie*

THE
UNDER
DOG

A SHORT STORY

Giây phút lơ lửng

Agatha Christie

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Giây Phút Lỡ Lầm - Agatha Christie](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

Phần I

Lily vuốt ve đôi găng tay đặt trên đùi một cách chăm chú quá đáng. Người ta có thể nhận thấy cô ta đang bị xúc động mạnh. Cô liếc nhanh nhìn người đàn ông ngồi trong chiếc ghế bành lớn.

Cô đã nghe nói đến ông Poirot, viên thám tử nổi tiếng, nhưng đây là lần đầu tiên cô trông thấy ông ta bằng xương bằng thịt.

Về ngoài khôi hài, gần như là lơ lửng của ông không phù hợp tí nào với ý nghĩ mà cô đã có về ông ta.

Làm sao mà người đàn ông nhỏ bé ngộ nghĩnh, có cái đầu hình quả trứng, và bộ râu rậm rạp này lại có thể làm nên những điều phi thường mà người ta gán cho ông ta? Ngay cả việc ông vừa nghe cô nói vừa chơi những khối vuông nhỏ bằng gỗ đủ màu một cách say mê cũng làm cô ngạc nhiên về tính khí trẻ con bất thường này của ông.

Cô bỗng ngưng bật, và ông lập tức ngừng đầu lên :

- Cô nói tiếp, thưa cô. Đừng cho rằng tôi lơ đãng, tôi vẫn chăm chú theo dõi câu chuyện của cô đấy.

Ông quay lại với trò chơi của mình trong khi cô tiếp tục kể câu chuyện về một thảm kịch bằng giọng bình thản đến độ tưởng như cô chẳng còn chút nhân tâm nào nữa.

Cuối cùng cô nói :

- Tôi hy vọng đã trình bày tất cả với ông một cách rõ ràng.

Poirot gật đầu tán thành, rải những khối vuông bằng gỗ trên khắp mặt bàn rồi nhóm người dậy trong chiếc ghế bành, những ngón tay đan chéo vào nhau, ông tóm tắt lại.

- Ngài Reuben đã bị giết chết cách đây mười ngày. Hôm, Thứ Tư, nghĩa là hôm kia, cảnh sát bắt giữ người cháu ông là Leverson. Chúng có buộc tội anh ta như sau - hãy đính chính nếu như tôi nói sai nhé - cách đây mười ngày, vào đêm hôm xảy ra vụ án, anh Leverson về nhà rất khuya. Anh đã mở cửa bằng chìa khóa riêng của mình. Lúc đó, ngài Reuben vẫn còn thức làm việc một mình trong căn phòng bên tháp mà ông gọi là "thánh đường" của mình - ông đang ngồi viết ở bàn giấy. Anh hầu phòng ở tầng dưới ngay dưới phòng ông đã nghe thấy tiếng Leverson cãi nhau với ông cậu, một tiếng mạnh, như tiếng ghế đổ, tiếp theo là một tiếng kêu tắc nghẽn chấm dứt cuộc cãi vã.

Lo âu và hoảng hốt, anh hầu phòng định lên xem chuyện gì xảy ra, nhưng vài giây sau thì nghe thấy tiếng động Leverson rời căn phòng bên tháp huyết gió đi ra. Thấy thế ông yên trí không còn quan tâm đến những điều vừa nghe thấy nữa. Tuy vậy, sáng hôm sau, một cô hầu phòng đã thấy xác ngài Reuben bên cạnh bàn giấy. Ông ta bị đánh vào đầu bằng một vật nặng.

- Tôi nghĩ rằng thoát tiên anh hầu phòng chả nói gì với cảnh sát cả. Theo tôi thì điều đó cũng tự nhiên thôi. Cô có nghĩ như thế không?

Câu hỏi đó khiến Lily giật mình. Cô nói :

- Xin lỗi.

- Trong một vụ như thế này người ta thường tìm những điều gì đó có nhân tính. Nghe cô trình

bày thì thật đặc sắc, giản dị, tôi có cảm giác rằng các diễn viên trong vở bi kịch này chỉ là những người máy, những con rối mà thôi. Còn tôi, tôi luôn luôn tìm hiểu tính cách của con người, và tôi tự nhủ rằng cái anh hầu phòng chính đó.. Anh ta tên gì nhỉ?

- Parsons.

- A, phải rồi, cái anh Parsons ấy bắt buộc phải có những tính chất của những người hầu phòng. Anh ta rất ngại cảnh sát và chỉ khai với họ những điều tối thiểu mà thôi. Hơn nữa, anh ta sẽ tránh nói bất cứ điều gì có vẻ như buộc tội một người nào đó trong gia đình. Một tên trộm, phải rồi, đó là một ý kiến hay, và anh ta sẽ bám riết lấy nó. Cô có biết sự trung thành của đám gia nhân có thể dẫn đến đâu không, đó là một việc đang nghiên cứu đấy.

Poirot có vẻ phấn khởi. Ông ngả người trên tựa ghế, nói tiếp :

- Trong khi chờ đợi, mọi người trong nhà - đàn ông cũng như đàn bà kể cả ông Leverson - đều đã khai những điều mình biết về vụ án ông Reuben. Theo lời ông Leverson thì ông về rất muộn và đi ngủ ngay không gặp ông cậu.

- Đó là ông ta khai.

- Và không ai nghi ngờ gì cả, dĩ nhiên trừ Parsons - Poirot trầm ngâm - chính vào lúc đó thì xuất hiện một viên thanh tra của Sở Cảnh Sát Scotland, thanh tra Miller, phải không? Tôi biết ông ta, tôi đã gặp ông ta hai lần. Đó là tuýp người lanh lợi, rất hay xoi mói. Viên thám tử khôn lanh ấy thấy ngay điều mà cảnh sát địa phương không thấy. Đó là Parsons đang có điều gì bất ổn trong lòng, chắc hẳn anh ta biết điều gì đó mà đã không khai. Miller đã nhanh chóng làm cho Parsons khai ra. Rõ ràng rằng lúc đó không một kẻ lạ mặt nào có thể đột nhập vào nhà do đó cần phải tìm kẻ giết người ngay ở trong nhà. Parsons hết hoảng, khổ sở, đã thật sự cảm thấy nhẹ nhõm khi người ta moi những điều mà anh ta còn giữ kín chưa nói ra được.

Thanh tra Miller đã nghe Parsons khai báo, đặt câu hỏi, thực hiện cuộc điều tra riêng và xây dựng lời buộc tội thật vững chắc.

Trong căn phòng bên tháp người ta tìm thấy những dấu vân tay máu của Leverson trên chiếc tủ sắt. Một cô hầu phòng khai với viên thanh tra rằng khi dọn phòng của ông Leverson buổi sáng sau hôm xảy ra vụ án, cô đã đem đổ một thau nước có pha lẫn máu. Leverson giải thích cho cô rằng anh bị đứt tay, nhưng vết đứt đó hầu như chả thấy rõ gì cả. Tay áo sơ mi anh ta mặc đã được giặt sạch nên không thấy dấu vết gì nhưng bên trong một cánh tay áo véc của anh ta người ta tìm thấy vết máu. Anh ta rất túng tiền, và sẽ được thừa hưởng một món gia tài lớn sau khi ngài Reuben chết. Tất cả những điều đó nghe ra rất có sức thuyết phục, thừa cô... thế mà cô lại còn đến tìm tôi.

Lily nhún vai :

- Như tôi đã nói với ông, ông Poirot ạ, chính phu nhân Reuben sai tôi đến đây.

- Tự cô thì cô sẽ không đến sao?

Người đàn ông Bỏ nhỏ nhìn thẳng vào mắt cô ta.

Cô vẫn im lặng.

- Cô không trả lời câu hỏi của tôi ư?

Lily lại vuốt đôi găng tay của mình :

- Tôi rất khó trả lời. Tôi muốn xử sự trung thực đối với phu nhân Reuben. Tôi chỉ là một người giúp việc được trả công thôi, nhưng bà ta coi tôi như một đứa con chứ không phải là một người làm công. Bà ta luôn luôn đối xử tốt với tôi... Tôi không muốn phê phán hành động của bà ấy hoặc là... gây cho ông một thành kiến nào đó có thể làm ông không quan tâm đến việc này.

Nhà thám tử tài ba hài lòng và quả quyết nói :

- Poirot không bao giờ bị chi phối bởi các thành kiến. Tôi nghĩ rằng cô thấy phu nhân Reuben hơi lạ, hãy nhận đi nào.

- Tôi thấy hành động của bà ấy thật phi lý.

- Cô nghĩ thế à?

- Tôi không muốn phê phán gì phu nhân Reuben...

- Tôi hiểu, tôi hiểu. - Poirot nói và đưa mắt khuyến khích cô gái nói tiếp.

- Bà ấy là một con người tuyệt diệu, cực kỳ tốt nhưng bà ta không... biết nói thế nào đây? Bà ta không hiểu biết nhiều. Chắc ông cũng biết trước kia bà ấy là một nữ diễn viên, bà ấy thấm nhuần đủ mọi thứ thành kiến, dị đoan, và khi bà đã nói điều gì thì không làm sao tranh cãi cho bà ta hiểu được thế là sai. Bà ta còn không thèm nghe ai nói gì nữa. Ông thanh tra đã không được khéo léo đối với bà ấy cho lắm. Ông ta đã làm cho bay phát bực. Bà quả quyết rằng thật là ngu xuẩn mới đi nghi ngờ anh Leverson, rằng cảnh sát thường mắc những sai lầm như thế và anh chàng Leverson đáng yếu không thể nào là thủ phạm được.

- Thế bà ta có chứng cứ nào để minh oan cho Leverson không?

- Không có gì cả! Tôi đã nhắc đi nhắc lại với bà ấy rằng đến gặp ông với một lời khẳng định như thế mà không có gì để lý giải thì thật là vô ích.

- Cô đã nói như thế với bà ấy? Lý thú thật đấy!

Bằng một cái liếc mắt nhanh, Poirot chụp hình người đối thoại với mình: bộ đồ màu đen cắt rất khéo, có tên hiệu may ở cổ áo, chiếc nón nhỏ màu đen rất vừa vặn. Ông để ý đến vẻ thanh lịch của cô, đến khuôn mặt xinh xắn với chiếc cằm hơi nhọn, đến cặp mắt xanh với đôi hàng mi dài. Ông cảm thấy lòng mình nhẹ nhàng thay đổi. Bây giờ ông lại quan tâm đến cô gái trẻ này nhiều hơn là đến vụ việc đã đưa cô ta đến đây gặp ông. Ông nói :

- Thưa cô, tôi sẵn sàng tin rằng phu nhân Reuben quá xúc động và không được hoàn toàn tỉnh táo.

Lily ra dấu tán thành :

- Đúng vậy. Như tôi đã nói với ông, bà ấy rất tốt bụng, nhưng không thể nào làm cho bà ấy nhìn sự việc dưới một góc độ logic được.

- Có lẽ bà ấy đặc biệt nghi ngờ một người nọ đó.

Lily kêu lên :

- Quả là như vậy. Bà ấy có ác cảm với viên thư ký đáng thương của ngài Reuben. Bà cho rằng chính anh ta là kẻ giết người, mặc dù anh Owen đáng thương ấy không thể nào gây ra vụ án

được và điều đó đã được chứng minh một cách tuyệt đối.

- Bà ấy không có lý do gì để buộc tội anh ta sao?

Lily nói với vẻ khinh thường :

- Chẳng có lý do gì cả. Nhưng, bà ta cho rằng chỉ có linh tính là đáng kể thôi.

Poirot mỉm cười nói :

- Còn cô thì cô lại không tin vào linh tính.

- Đối với tôi thì đó chỉ là chuyện nhảm nhí.

Poirot nhòm người dậy trong chiếc ghế bành. Ông khẽ nói :

- Ôi, phụ nữ! Họ tự hào cho rằng linh tính là một vũ khí đặc biệt mà thượng đế ban cho họ! Nhưng trong mười lần thì chín lần linh tính làm cho họ lạc hướng.

- Tôi biết. Quả là không thể nào làm cho bà ta hiểu được lẽ phải.

- Và do đó cô - người rất biết phải trái và kín đáo - đã đến tìm tôi theo lời bà ấy dặn và cho tôi biết sự việc.

Lily bỗng ngẩng đầu lên, ngạc nhiên bởi giọng nói của Poirot, cô nói :

- Xin lỗi ông, tôi đã làm mất nhiều thì giờ quý báu của ông.

- Cô nói quá, thưa cô. Nhưng quả thực là lúc này tôi có rất nhiều việc quan trọng phải lo.

Cô đứng lên :

- Tôi cũng e rằng như thế, tôi sẽ nói lại với phu nhân Reuben.

Nhưng thay vì đứng lên, Poirot ngồi bình thản trong chiếc ghế bành của mình nhìn thẳng vào mặt cô gái :

- Cô vội đến thế sao? Hãy nán lại một lát nữa, thưa cô.

Lily đỏ mặt ngồi xuống, rõ ràng là miễn cưỡng

- Thưa cô, cô là người nhanh nhẹn và quả quyết. Hãy tha thứ cho một ông già như tôi suy nghĩ và hành động chậm chạp. Cô đã hiểu lầm những ý định của tôi. Tôi chưa bao giờ bảo rằng tôi sẽ không đến gặp phu nhân Reuben cả.

- Thế ra ông sẽ đến ư?

Cô ta nói lên điều đó một cách e ngại, mắt dán trên tấm thảm và không biết rằng Poirot đang chăm chú quan sát cô.

- Hãy nói với phu nhân Reuben rằng tôi sẵn sàng phục vụ bà. Tôi sẽ đến "Bến Nghi" - có đúng tên của khu ấy như thế không - chiều nay.

Ông đứng lên và Lily cũng đứng lên theo.

- Tôi sẽ nói với bà ấy. Ông thật là tử tế, ông Poirot ạ. Tuy vậy, tôi vẫn e rằng ông sẽ lao vào một cuộc phiêu lưu viễn vông.

- Rất có thể là như vậy... Nhưng biết đâu đấy?

Hết sức lịch sự, ông tiễn khách đến tận cửa rồi từ từ quay lại phòng làm việc, ngồi vào ghế, trên trán hằn lên một vết nhăn sâu. Ông cứ ngồi yên như thế, chìm trong những suy nghĩ một lúc rồi mới mở cửa gọi người giúp việc.

- Anh George tốt bụng ơi, hãy chuẩn bị một chiếc va-li nhỏ cho tôi. Chiều nay tôi đi về miền quê.

- Vâng, thưa ông.

George đúng là tuýp người Anh cao và gầy như một cái đinh, luôn luôn lạnh lùng.

- Anh thấy đấy, George ạ, thái độ của cô gái đó thật là hiện tượng lý thú nhất đấy, đặc biệt là cô ta lại thông minh - Poirot nói và ngả người trong chiếc ghế bành châm điều thuốc - Yêu cầu người ta làm một việc rồi lại xúi người ta đừng làm, đó là cách xử sự tế nhị, rất tinh tế. Cô ta thật khôn khéo, rất khôn khéo nữa là đằng khác... Nhưng Poirot còn khôn khéo hơn kia!

- Thưa ông vậy ư?

Poirot tiếp :

- Cô ta không nghĩ đến viên thư ký đâu. Lời buộc tội của phu nhân Reuben đối với anh ta, cô không quan tâm, nhưng cô cũng không muốn ai xía vào vụ này. Thế thì, chính tôi, tôi sẽ xía vào, tôi sẽ đánh thức tất cả những con mèo đang ngủ yên đây. Ở Bến Nghé đã diễn ra một thảm kịch khiến tôi chú ý. Cô gái tỏ ra thông minh, nhưng không phải đã hoàn toàn đâu. Tôi đang tự hỏi sẽ tìm thấy cái gì ở đó.

Một sự im lặng nặng nề sau nhận xét đó. George tranh thủ hỏi một việc trước mắt :

- Có cần xếp đồ lớn vào va-li không, thưa ông?

Poirot nhìn anh với vẻ mơ màng nói :

- Anh George ạ, anh luôn luôn tập trung vào công việc của anh, anh thật quá chu đáo với tôi.

Phần II

Chuyến tàu lúc 16 giờ 55 phút ngừng lại ở ga Cross. Ông Poirot lịch sự, với bộ ria chải chuốt vĩnh viễn nhọn hoắt, bước xuống trình vé ở cổng. Một người tài xế cao lớn ra đón ông, long trọng hỏi.

- Thưa ông, là ông Poirot phải không ạ?

- Đúng là tên tôi như thế đấy.

Người đàn ông Bỉ nhỏ nhắn vẻ mặt hớn hờ đáp.

- Thưa ông, có xe hơi đón ông ở đằng kia.

Người tài xế đến mở cửa chiếc xe Rolls.

Từ ga về biệt thự mất chưa đến ba phút. Poirot còn đang ngồi trong xe thì một anh hầu phòng đã mở cửa ra vào.

Trước khi vào nhà, Poirot liếc nhanh vẻ bề ngoài đánh giá ngôi nhà. Nó tuy không đẹp nhưng cho cảm giác là kiên cố và tiện nghi.

Nhà thám tử mới bước được hai bước vào phòng khác lớn thì anh hầu phòng đã giúp ông bỏ mũ và áo khoác, khẽ nói bằng giọng kính cẩn mà chỉ những gia nhân thạo việc mới có được :

- Thưa ông, phu nhân Reuben đang đợi ông.

Poirot bước theo anh hầu phòng, chắc là anh Parsons. Họ lên một cầu thang phủ thảm mềm đến lầu một, rẽ vào hành lang bên trái đến một phòng đợi nhỏ. Người hầu phòng mở cửa và thông báo :

- Ông Poirot đã đến.

Poirot bước vào một căn phòng nhỏ có bàn ghế và đồ vật trang trí. Một phụ nữ mặc đồ đen ra tiếp ông. Bà chìa tay ra và nói :

- Chào ông Poirot.

Bà quan sát người đàn ông béo lùn quá lịch sự ấy, không để ý đến cái đầu bóng loáng đang cúi xuống hôn bàn tay mình, cũng như tiếng "thưa bà" kính cẩn kèm theo lời chào của ông ta. Sau cái bắt tay mạnh dạn dành cho ông ta, bà nói :

- Tôi tin tưởng những người đàn ông nhỏ bé là những người thông minh.

Poirot khẽ đáp :

- Tôi cho rằng thanh tra Miller là một người đàn ông cao lớn.

Phu nhân Reuben nói :

- Đó là một tên ngu si và xấc xược! Mời ông ngồi xuống cạnh tôi đây, ông Poirot.

Bà đưa tay chỉ chiếc đi-văng và tiếp :

- Lily đã làm mọi cách để ngăn cản tôi tìm đến ông. Nhưng ở tuổi tôi thì người ta biết mình muốn gì chứ.

Poirot nói :

- Không phải lúc nào cũng như vậy đâu.

Ngồi thoải mái giữa những chiếc gối, phu nhân Reuben quay lại nhìn ông :

- Lily là một cô gái đáng yêu, nhưng cô ta tự cho rằng mình biết tất cả.

- Rất có thể một ngày nào đó bà sẽ đánh cho tôi lời khen đó, thưa bà. Nhưng chúng ta hãy quay lại vấn đề chính. Bà hãy nói cho tôi biết về những người giúp việc cho bà và những người có mặt ở đây đêm hôm xảy ra thảm kịch.

- Có Leverson, tất nhiên rồi...

- Nếu như tôi không lầm thì ông Leverson là cháu của chồng bà chứ không phải là cháu của bà. Có phải thế không ạ?

- Đúng vậy. Leverson là đứa con trai duy nhất của người chị ông Reuben. Chị ấy kết hôn với một người khá giàu có. Sau một cuộc khủng hoảng vẫn thường xảy ra ở khu Trung Tâm chồng chị qua đời, rồi đến chị ấy, và Leverson mồ côi đã đến ở với chúng tôi. Lúc đó anh ta mới hai mươi ba tuổi và muốn trở thành luật sư. Sau cái đám tang của bố mẹ Leverson, Reuben nhận anh vào làm việc cho mình.

- Ông Leverson có phải là người làm ăn chăm chỉ không?

Phu nhân Reuben gật gù khen :

- Tôi thích những người hiểu nhanh như ông. Không, đáng buồn là Leverson không chăm chỉ và anh ta thường cãi vã với ông cậu về những điều xằng bậy do anh gây ra. Người ta không thể nói ông Reuben đáng thương là người dễ tính. Nhiều lần, tôi đã phải nói với ông ấy rằng ông ấy đã quên mất thế nào là tuổi trẻ. Hồi còn trẻ, ông ấy khác kia, ông Poirot ạ!

Ngĩ đến kỷ niệm xưa, phu nhân Reuben thở dài. Poirot nói :

- Con người luôn luôn thay đổi, thưa bà, đó là một quy luật mà không ai có thể tránh được.

- Đối với tôi thì ông ấy chả bao giờ tỏ ra lỗ mãng cả, hoặc nếu có xảy ra thì ông ấy luôn luôn hối tiếc và biết cách nói lại với tôi. Tôi nghiệp cho ông Reuben yêu quý của tôi!

- Tính ông ấy khó chịu lắm phải không?

- Tôi thì tôi luôn luôn biết cách đối xử với ông ấy - Phu nhân Reuben nói với giọng của một người dạy thú lành nghề - nhưng đôi khi ông ấy nổi giận với những người giúp việc thì thật là đáng tiếc. Có nhiều cách nổi nóng, nhưng cách của Reuben thì không phải là cách hay nhất.

- Bà có thể cho tôi biết chính xác ngài Reuben đã phân chia tài sản của ông ấy như thế nào không?

- Ông ấy chia đôi cho tôi và Leverson. Các vị luật sư trình bày vấn đề một cách rắc rối hơn, nhưng tựu trung lại thì vẫn là thế thôi.

Poirot nói :

- Tôi hiểu. Bây giờ, phu nhân ạ, yêu cầu bà cho tôi biết chính xác những người sống thường xuyên trong nhà. Thoạt tiên có bà này, rồi viên thư ký Owen, người cháu của ngài Reuben - ông Leverson - và cô Lily. Bà có thể cho tôi biết vài điều về cô gái này chứ?

- Ông muốn biết về Lily ư?

- Vâng. Cô ấy ở với bà lâu chưa?

- Gần một năm rồi. Tôi có nhiều cô thư ký kiêm bầu bạn, ông biết đấy. Nhưng, vì lý do này hay lý do khác, các cô ấy đều làm tôi phát bực. Lily không giống như những người khác. Cô ta rất tế nhị, rất biết điều, và hơn nữa lại xinh xắn! Tôi thích có một khuôn mặt xinh đẹp bên mình. Ông Poirot ạ, tôi là một con người kỳ cục. Tôi có thiện cảm hoặc ác cảm đều thể hiện ngay tức khắc. Khi tôi vừa trông thấy cô ấy, tôi đã tự nhủ: "Cô ta sẽ được việc cho mình đây".

- Bạn bè đã giới thiệu cô ấy cho bà ư?

- Hình như cô ta đã đến theo một lời rao của tôi trên báo... Phải rồi, đúng như thế.

- Bà có biết gì về gia đình, về lai lịch của cô ta không?

- Hình như cha mẹ của cô ấy ở Ấn Độ thì phải. Tôi không biết gì về họ, nhưng có thể thấy ngay rằng Lily thuộc về một giới khá đấy.

-Ồ! Chắc chắn rồi.

- Chính tôi cũng không phải là một "phu nhân" như người ta thường gọi. Tôi biết điều đó, và cả đám gia nhân cũng biết, nhưng tôi chả có gì phải hổ thẹn cả. Tôi biết đánh giá khả năng của người khác và không ai có thể đối xử với tôi tốt hơn là Lily cả. Tôi xem cô ấy gần như con gái tôi vậy, điều này thì tôi khẳng định với ông đấy, ông Poirot ạ!

Poirot dùng tay mặt sắp xếp lại vài đồ vật đặt trên bàn gần đó rồi hỏi :

- Thái độ của ngài Reuben đối với cô ấy có giống như thái độ của bà không?

Mặc dù mắt vẫn dán vào những đồ vật bài trí nhưng Poirot vẫn nhận thấy vẻ do dự gần như không thể thấy được của phu nhân Reuben.

- Đối với đàn ông thì lại khác. Tất nhiên là họ... họ rất hợp ý nhau.

Poirot vừa giấu một nụ cười vừa nói :

- Cám ơn bà. Ngoài những người giúp việc ra, không còn ai khác trong nhà sao?

- A! Có chứ. Còn có Victor nữa.

- Victor à?

- Phải, Victor là em chồng tôi và cũng là người cộng tác với ông ấy.

- Ông ta sống chung ở đây ư?

- Không. Ông ấy sống nhiều năm ở Tây Phi vừa mới về đây nghỉ ít ngày.

Poirot nhắc lại :

- Ở Tây Phi.

Ông hiểu rằng có thể trông cậy ở phu nhân Reuben để tìm hiểu bất cứ vấn đề gì, chỉ cần có đủ thì giờ cho bà thôi.

- Người ta bảo rằng đó là một xứ sở tuyệt diệu, nhưng tôi cho rằng nơi đó có ảnh hưởng tai hại đối với đàn ông. Ở đó người ta uống quá nhiều rượu, người ta không còn biết mình làm gì nữa. Không một ai trong dòng họ Reuben có tính khí dễ chịu cả, nhưng Victor từ khi ở đó trở về thì thật là quá mức! Phải nói là ô nhục! Một hai lần chính tôi cũng phải khiếp sợ cậu ta nữa.

Poirot nhẹ nhàng hỏi :

- Ông ấy có làm cho cô Lily khiếp sợ không?

- Lily ư?Ồ, cô ấy chả mấy khi gặp cậu ta.

Poirot ghi vài chữ vào cuốn sổ tay nhỏ xíu rồi cẩn thận cất vào túi sau khi gài cây viết chì vào túi đựng bút.

- Cảm ơn phu nhân, và bây giờ, nếu như bà cho phép, tôi muốn hỏi chuyện ông Parsons.

- Ông có muốn nói chuyện với anh ta ở đây không?

Phu nhân Reuben hỏi và đưa tay định nhấn chuông.

- Không! Ngàn lần không! Tôi sẽ xuống dưới nhà gặp anh ta.

- Nếu ông thấy thế tiện hơn thì...

Rõ ràng là phu nhân Reuben có vẻ thất vọng vì không được tham gia vào buổi nói chuyện này. Poirot làm ra vẻ bí mật, nói một cách mơ màng :

- Điều đó là cần thiết.

Ông bỏ phu nhân Reuben tò mò lại, đi xuống nhà dưới.

Ông tìm thấy Parsons cạnh phòng ăn, đang lau chùi đồ đạc và ông bắt đầu cuộc tiếp xúc bằng một trong những kiểu chào khời hài là bí quyết của ông.

- Tôi cần giải thích với anh rằng tôi là thám tử.

- Vâng, thưa ông, chúng tôi đã được biết.

Giọng nói có vẻ kính cẩn nhưng lạnh lùng.

- Phu nhân Reuben đã nhờ cậy đến tôi. Bà ấy không được yên tâm và hài lòng.

- Tôi có nghe bà chủ nói như thế nhiều lần, thưa ông

- Vậy là tôi toàn nói những điều mà anh đã biết. Chúng ta đừng mất thì giờ về những chi tiết ấy.

Xin anh vui lòng dẫn tôi đến phòng anh và ở đó, anh sẽ cho tôi biết chính xác những gì anh đã nghe thấy vào tối hôm xảy ra vụ án.

Căn phòng của anh hầu như ở tầng trệt, thông ra phòng khách lớn. Cửa sổ có song sắt và ở góc phòng có cửa dẫn đến một căn hầm khóa kín. Parsons chỉ chiếc giường của mình nói :

- Tôi đi ngủ lúc hai mươi ba giờ, lúc đó cô Lily đã về phòng, còn phu nhân Reuben thì đang ở chỗ ngai Reuben trong căn phòng bên tháp.

- Phu nhân Reuben đang ở chỗ ngai Reuben à?... Cứ nói tiếp đi.

- Căn phòng bên tháp ở ngay trên phòng này. Khi ở trên đó nói chuyện thì ở đây có thể nghe thấy tiếng xì xào, nhưng không nghe rõ được từng lời. Có lẽ tôi đã ngủ thiếp đi vào lúc 23 giờ 30. Đúng nửa đêm thì tôi giật mình thức giấc bởi tiếng cửa đập mạnh và tôi hiểu rằng ông Leverson đã về. Sau đó tôi nghe thấy tiếng chân đi trên lầu và tôi nhận ra giọng của Leverson đang nói chuyện với ông cậu.

Lúc đó tôi nghĩ rằng ông Leverson đang... tôi không bảo là đang say đâu, không đâu, nhưng ông ta bị kích động mạnh, và có vẻ muốn gây gổ. Ông ấy to tiếng với ngài Reuben. Tôi chỉ nghe được bập bõm không đủ để hiểu là chuyện gì. Bỗng tôi nghe thấy một tiếng kêu thét, rồi một tiếng động mạnh như tiếng vật gì hoặc một thân người đổ xuống và sau đó trong đêm yên tĩnh, giọng ông Leverson vang lên rất to: "Chúa ơi! Chúa ơi!" như tôi đang nói với ông đây.

Parsons lúc đầu không hứng thú kể lại câu chuyện thì cuối cùng đã thực sự thích thú khi làm việc đó. Anh ta tự thấy mình kể chuyện hay. Poirot đã khuyến khích anh ta.

- Chắc anh phải xúc động lắm!

- Ô! Tôi cam đoan với ông đấy! Không phải ngay lúc ấy tôi không quan tâm đến chuyện đó đâu. Tôi vẫn cho rằng có chuyện gì xảy ra và định lên đó xem sao. Tôi đây, bật đèn và va phải chiếc ghế. Cuối cùng tôi mở được cửa phòng, rồi mở cánh cửa kia vào phòng khách lớn đi qua hành lang tới cầu thang của nhà bếp. Tôi đang đứng dưới chân cầu thang do dự, thì nghe thấy giọng ông Leverson ở ngay phía trên nói một cách rất tự nhiên, vui vẻ. "Chả có gì thiệt hại cả, rất may. Xin chào". Và sau đó tôi nghe thấy ông vừa đi về phòng vừa huýt gió. vì vậy mà tôi trở về phòng ngủ ngay. Tôi tự nhủ: "Chỉ có cái gì đó bị đổ thôi". Ai có thể ngờ rằng người ta đã giết chết ngài Reuben khi mà ông Leverson còn nói "Xin chào" và những gì nữa ấy.

- Anh có chắc đã nghe thấy giọng của ông Leverson không?

Parsons ái ngại nhìn viên thám tử và ông này hiểu ngay rằng trong đầu của Parsons thì không có gì phải nghi ngờ nữa cả.

- Ông có muốn hỏi gì nữa không, thưa ông?

- Còn một điều nữa tôi muốn biết: anh có thích ông Leverson không?

- Tôi... xin lỗi, thưa ông!

- Đó là một câu hỏi đơn giản thôi: anh có thích ông Leverson không?

Thoạt tiên sợ hãi, sau đó Parsons lại bối rối. Anh chỉ nói :

- Ý kiến chung của gia nhân là, thưa ông...

- Hãy trả lời tôi theo cách ấy, nếu anh muốn.
- Nói chung, thưa ông, người ta cho rằng ông Leverson là một thanh niên rộng lượng, nhưng không được thông minh lắm.
- Này, Parsons, dù chưa bao giờ gặp anh ta, tôi cũng nghĩ như thế về anh ta đấy.
- Ồ, thật vậy sao ông?
- Còn anh thấy thế nào, à quên xin lỗi, dám gia nhân nghĩ thế nào về viên thư ký?
- Đó là một người đàn ông rất bình thản, rất kiên nhẫn, thường cố gắng để không làm ai phiền lòng cả.
- Thật ư?

Anh hầu phòng hắng giọng rồi nói :

- Phu nhân Reuben, thưa ông, thường hay đánh giá hơi vội.
- Thế thì dám gia nhân nghĩ chính ông Leverson là thủ phạm ư?
- Không một ai trong chúng tôi muốn tin rằng chính ông ấy... Chúng tôi... thật ra không tin là ông ấy có thể giết người, thưa ông.

Poirot nói :

- Hình như tính khí ông ấy hơi nóng nảy thì phải.

Parsons đến gần bên ông.

- Nếu như ông muốn hỏi ai trong nhà này có tính khí hung hăng nhất thì...

Poirot đưa tay ra :

- Tôi không hỏi như thế đâu, tôi sẽ hỏi ai trong nhà này có tính tình tốt nhất.

Parsons há hốc miệng ra nhìn ông.

Poirot đã mất khá nhiều thì giờ với Parsons. Ông chào anh tử tế rồi bước ra khỏi phòng.

Poirot ra phòng khách lớn dừng lại một lúc để suy nghĩ. Một tiếng động nhẹ đập vào tai ông làm ông bừng tỉnh nghiêng đầu vào một bên như con chim sẻ và dừng lại ở cửa nhìn vào trong phòng. Đây là một phòng đọc sách nhỏ. Ở chỗ xa cửa nhất, một thanh niên gầy gò xanh xao đang ngồi trước bàn giấy say sưa viết. Anh có chiếc cằm nhô ra và đeo kính kẹp mũi.

Poirot quan sát anh ta một lúc rồi đằng hắng to để báo hiệu sự có mặt của mình.

Chàng thanh niên ngừng công việc quay đầu lại. Anh ta không để lộ vẻ xúc động, nhưng thật ra thì bối rối khi trông thấy Poirot.

Viên thám tử bước đến vài bước với cái gật đầu chào quen thuộc của ông rồi nói :

- Anh có phải là Owen không? Tôi là Poirot. Có lẽ anh đã nghe nói về tôi.

-Ồ! Tất nhiên rồi.

Chàng thanh niên đáp.

Poirot chăm chú nhìn anh ta.

Owen trạc ba mươi ba tuổi. Nhìn anh ta viên thám tử hiểu ngay tại sao không ai xem lời buộc tội của phu nhân Reuben là đúng. Owen thuộc tuýp thanh niên đứng đắn, nghiêm túc, khiêm tốn và hiền lành hết mức. Tuýp thanh niên mà ở đâu cũng cứ tự nhiên bị ngược đãi. Người ta có thể tin chắc anh ta không bao giờ để tâm thù oán. Owen hỏi :

- Phu nhân Reuben đã cho mời ông ư? Bà ấy nói sẽ làm như vậy. Tôi có thể giúp được gì cho ông không?

- Phu nhân Reuben có nói với anh về những điều bà ta tin tưởng không? Về những nghi ngờ của bà ấy?

Owen mỉm cười nói :

- Về chuyện đó thì tôi thấy rằng bà ấy nghi ngờ tôi. Thật là phi lý, nhưng như thế đấy. Bà ấy gần như không thèm nhìn mặt tôi từ sau cái chết của ngài Reuben và nép sát vào tường mỗi khi gặp tôi trong nhà.

Trông anh ta hoàn toàn tự nhiên và dường như những lời nói của anh ta chứa đựng nhiều thích thú hơn là oán trách.

Poirot tỏ vẻ thành thật một cách dễ thương. Ông giải thích :

- Giữa chúng ta với nhau tôi nói để anh biết bà ấy có nói với tôi như thế. Tôi đã không tranh cãi với bà ấy. Tôi theo nguyên tắc là không bao giờ cãi nhau với những người quá quyết đoán, chỉ phí thời gian thôi, anh hiểu chứ?

- Ông có lý đấy.

- Tôi đã nói với bà ấy: tốt lắm, thưa bà, đúng thế, thưa bà. Những lời đó chả có ý nghĩa gì, nhưng cho người ta an tâm. Tôi sẽ tự mình tìm tòi. Gần như là không thể có người nào khác ngoài Leverson đã gây vụ án.. thế nhưng... dù sao thì cũng đã có trường hợp: điều không thể xảy ra đã xảy ra.

- Tôi hiểu thái độ của ông. Xin ông cứ xem như tôi hoàn toàn ở dưới quyền ông.

- Tốt lắm. Chúng ta đã hiểu nhau. Vậy anh hãy kể cho tôi nghe những tình tiết diễn ra trong buổi tối hôm đó. Hãy bắt đầu từ bữa ăn tối.

- Có lẽ ông đã biết, tối hôm đó Leverson không ăn tối ở nhà. Anh ta và ông cậu Reuben cãi nhau gay gắt và anh ta đến câu lạc bộ đánh gôn ăn tối. Ngài Reuben thì trông rất cau có.

Poirot nhấn mạnh :

- Ông Reuben không được dễ chịu lắm hả?

Owen bật cười.

- Ô! Ông ta thật khủng khiếp! Tôi làm việc với ông ấy đã chín năm rồi nên không thể không biết đến những thái độ nhỏ nhặt của ông ta. Đó là một người rất khó tính, ông Poirot ạ. Ông ta có những cơn nóng giận như một đứa trẻ vậy, và chửi rủa tất cả những ai đến gần ông ta, cho dù ai đi nữa. Riết tôi cũng đâm ra quen, không buồn để ý đến những gì ông ta nói nữa. Suy cho cùng thì thật ra ông ta không có ác ý gì cả, nhưng đôi khi lại tỏ ra ngu ngốc làm cho người ta phát bực. Điều cần nhất là đừng bao giờ cãi lại ông ta.

- Những người khác có khôn ngoan như anh không?

- Phu nhân Reuben thường thích những màn cãi vã ấy. Bà chẳng sợ gì ông chồng đâu, bà dám đương đầu ăn miếng trả miếng với ông ấy. Sau đó họ luôn luôn làm lành với nhau. Ngài Reuben yêu vợ tha thiết.

- Tối hôm đó họ có cãi nhau không?

Owen liếc nhìn người đối thoại và do dự trước khi đáp :

- Tôi cho rằng có. Tại sao ông lại hỏi tôi như thế?

- Chỉ đơn giản là một ý nghĩ thôi.

Người thư ký giải thích thêm :

- Thật ra thì tôi cũng không biết, nhưng tất cả sự việc thì cho thấy rằng họ phải đi đến chỗ ấy thôi.

Poirot thay đổi vấn đề :

- Còn có ai khác trong bữa ăn tối ngoài ông bà Reuben không?

- Cô Lily, ông Victor và tôi.

- Buổi tối đó trôi qua như thế nào?

- Chúng tôi đến phòng khách. Ngài Reuben không đi cùng chúng tôi. Mười phút sau ông mới đến và đã lên lớp cho tôi một trận, vì một chi tiết nào đó trong một bức thư mà tôi không nhớ nữa. Tôi đã theo ông ta lên phòng bên tháp và đã thu xếp vấn đề, sau đó ông Victor bước vào bảo rằng cần nói chuyện riêng với ông anh, thế là tôi xuống phòng khách với các bà. Chưa đầy mười lăm phút sau, tôi nghe thấy tiếng chuông của ngài Reuben vang lên không dứt và Parsons đến bảo tôi lên gặp ngài Reuben ngay. Tôi vừa bước vào thì ông Victor bước ra. Ông ta đã xô vào tôi và suýt làm tôi ngã. Rõ ràng là ông ta đang bị kích động mạnh. Đó là một người đàn ông rất hung hăng. Tôi cho rằng ông ta cũng không thấy tôi nữa.

- Ngài Reuben có nói gì với anh về ông ta không?

- Có. Ông ấy bảo: "Victor điên thật rồi. Một ngày nào đó anh ta sẽ giết người trong cơn giận dữ cho mà xem".

- Thật ư? Thế anh có biết gì về nguyên nhân gây nên trạng thái đó ở ông ta không?

- Hoàn toàn không.

Poirot chậm rãi quay sang nhìn người thư ký. Viên thám tử có cảm giác rằng Owen đã nói nhiều hơn dự định nhưng một lần nữa, ông không nhận xét gì cả.

- Và sau đó? Cứ tiếp tục kể đi anh.

- Tôi đã làm việc với ngài Reuben trong khoảng một tiếng rưỡi. Lúc 23 giờ, phu nhân Reuben đến và ngài Reuben bảo tôi lui ra.

- Và anh đã bỏ đi?

- Vâng.

- Anh có biết phu nhân Reuben ở bên chồng trong bao lâu không?

- Không. Phòng ta ở lầu một, trong khi tôi thì ở lầu hai, do vậy tôi không thể nghe thấy bà ấy trở về phòng.

- Tôi hiểu - Poirot nói rồi bỗng đứng dậy - Hãy đưa tôi đến căn phòng bên tháp.

Người thư ký đi trước, họ theo chiếc cầu thang lớn lên lầu một, men theo một hành lang, ở cuối hành lang đó có một cánh cửa dẫn họ đến thềm cầu thang nhà bếp. Theo một lối đi ngắn qua một cửa nữa họ đến hiện trường: căn phòng bên tháp.

Đó là phòng rộng lớn, trần nhà phải cao gấp hai lần so với các phòng khác trong nhà. Tường được trang trí bằng những vũ khí man rợ như cung tên, giáo mác, dao găm, và những đồ vật lạ lùng, gần như tất cả đều từ châu Phi mang về. Một chiếc bàn giấy lớn được đặt ngay trước khung cửa sổ. Poirot vội bước đến đấy ngay.

- Người ta đã tìm thấy ngài Reuben tại đây ư?

Owen gật đầu. Poirot nói :

- Nếu như tôi không lầm thì ông ta bị đánh từ phía sau?

Lại một lần nữa, người thư ký gật đầu và giải thích.

- Ông ta bị đánh bằng một trong những cái chùy này. Chúng nặng khủng khiếp. Có lẽ ông ta đã chết ngay tức khắc.

Poirot nhận xét :

- Điều đó càng khẳng định rằng vụ án đã không được mưu toan trước. Trong một cuộc cãi vã kịch liệt, người ta hường chụp lấy vũ khí đầu tiên một cách vô thức...

- Vâng. Thật là nặng nề đối với anh chàng Leverson đáng thương.

- Và người ta đã tìm thấy xác chết đổ về phía trước, gục lên trên bàn ư?

- Không, nó đã đổ nghiêng về một bên nằm trên sàn nhà.

- Ủa, lạ thật!

- Tại sao lại lạ?

- Vì cái này đây - Poirot vừa nói vừa chỉ một vết tròn loang lổ trên mặt bàn đánh xi - Anh bạn ạ, đó là vết máu đấy.

- Có lẽ máu đã bắn lên đó. Có thể người ta đã làm dây ra đây khi di chuyển xác chết.

- Có thể, có thể - Người thám tử Bỉ nhỏ nhắn nói - Căn phòng này không có cửa nào khác ngoài cái chúng ta vừa vào sao?

- Có lối nữa ở đây này. Ông xem đi.

Owen kéo tấm màn nhưng đang che khuất góc phòng gần cánh cửa, ở đó có một chiếc cầu thang xoắn tròn ốc đưa lên lầu trên.

- Cái tháp này được dựng cho một nhà thiên văn học. Cầu thang này đưa đến một căn phòng hình tròn nơi ông ta đặt kính viễn vọng, ngài Reuben đã sắp đặt thành phòng ngủ; thỉnh thoảng ông ta vẫn ngủ ở đó, khi ông ta làm việc quá khuya.

Poirot nhanh nhẹn leo lên cầu thang. Trong căn phòng hình tròn chỉ có một chiếc giường trại, một chiếc ghế và một cái bàn. Ông biết rằng không còn lối ra nào khác nữa và quay trở xuống căn phòng nơi Owen đang đợi. Ông hỏi :

- Anh có nghe thấy ông Leverson về không?

- Không. Vào giờ đó tôi đã ngủ say rồi.

Poirot chậm rãi đi quanh phòng, cuối cùng ông bảo :

- Thôi được, tôi cho rằng ở đây chẳng còn gì nữa... trừ khi... xin anh vui lòng kéo hộ màn cửa.

Một cách phục tùng, Owen kéo các màn cửa sổ bằng nhung đen nặng nề. Poirot bật chiếc đèn ở giữa phòng có chụp lớn bằng bạch ngọc treo giữa trần nhà, ánh sáng mờ ảo tỏa xuống gian phòng. Ông hỏi :

- Hình như còn một chiếc đèn để bàn nữa phải không?

Người thư ký bật chiếc đèn có chụp bằng sứ màu xanh lục trên bàn giấy. Poirot tắt đèn trên trần đi rồi lại bật lên, cứ thế nhiều lần.

- Được rồi. Tôi kết thúc việc thăm nơi này. Cảm ơn anh đã giúp Owen.

- Có gì đâu, thưa ông. Bữa tối mời ông xuống ăn lúc 19 giờ 30.

Trầm ngâm, Poirot lui về phòng dành riêng cho mình. Ông gặp George ở đây, cái anh chàng khó hiểu, đang soạn đồ cho chủ. Ông nói :

- Anh George tốt bụng ạ, tôi hy vọng ở bữa ăn tối sẽ được gặp một người đàn ông làm tôi rất chú ý, một người mới từ vùng nhiệt đới trở về mà theo lời người ta nói thì tính khí nóng như lửa. Parsons muốn tôi lưu ý đến người này, còn cô Lily thì lại không nói đến. Ngài Reuben quá cố khó tính thật kinh khủng, George ạ. Giả sử ông ta lại gặp một người cáu bẳn hơn thì rất có thể xảy ra chuyện không hay.

- Không nhất thiết như thế đâu, thưa ông.

- Không ư?

- Không, thưa ông. Tôi có bà dì Jemima, một cái lưỡi rắn độc, một con người độc ác kinh khủng.

Bà đầy đọa cô em đáng thương sống chung với bà ta đến mức đáng xấu hổ. Chỉ còn thiếu nước bà ta chưa giết cô ấy vì sự độc ác của mình nữa thôi. Thế nhưng, nếu như người nào dám đối đầu với bà, bà lại xử sự khác! Bà ta mềm nhũn ngay, cứ như con cừu ấy! Điều mà bà ta không thể chịu được, đó là sự dục dằn.

Poirot nói :

- A! Điều này khiến cho ta phải suy nghĩ đấy.

George đằng hắng, như thể xin lỗi và nói sốt sắng :

- Tôi có thể làm gì giúp ông không, thưa ông?

- Có chứ. Tôi muốn biết tối hôm xảy ra vụ án cô Lily mặc chiếc áo màu gì và người hầu phòng nào phục vụ cho cô ta.

George nhận những chỉ thị đó với vẻ lạnh lùng cố hữu của mình.

- Được, thưa ông. Tôi sẽ cho ông biết những thông tin đó vào sáng mai.

Poirot đứng lên nhìn ngọn lửa.

- Anh rất có ích cho tôi, George ạ - Ông khẽ nói - Và anh biết không, tôi sẽ nhớ đến di Jemima của anh.

Rốt cuộc thì Poirot không gặp được Victor vào tối hôm đó. Bị giữ lại ở Luân Đôn, ông ta gọi điện về xin lỗi. Khi quay lại Poirot hỏi phu nhân Reuben :

- Ông Victor phụ trách những công việc do chồng bà để lại ư?

- Victor là một trong những người cộng sự của chồng tôi. Cậu ta đi châu Phi để nghiên cứu quyền khai thác vài cái mỏ cho công ty. Có đúng là khai thác mỏ không nhỉ, Lily?

- Vâng, thưa bà.

- Những mỏ vàng thì phải, hay đồng, hoặc thau? Chắc cô phải biết, Lily! Cô luôn luôn đặt hàng lô câu hỏi về vấn đề đó với ngài Reuben! Ô! Hãy cẩn thận, cô bé thân yêu ạ. Cô làm đổ chiếc bình này mất thôi!

Cô Lily nói :

- Ở đây nóng khủng khiếp lại thêm ngọn lửa này. Tôi có thể mở cửa sổ một phút không?

- Nếu cô muốn, cô bé ạ.

Phu nhân Reuben nói một cách đơn giản.

Poirot nhìn cô thiếu nữ mở cửa sổ và chồm người ra ngoài để hít không khí trong mát của khu vườn. Khi cô ta quay trở lại ghế, ông bình thản hỏi :

- Cô quan tâm đến việc khai thác mỏ à, thưa cô?

- Ô! Không. Không mấy đâu. Tôi chỉ lắng nghe những gì ngài Reuben nói thôi, nhưng tôi chả biết gì cả.

Phu nhân Reuben nói :

- Thế thì cô giả vờ hay thật đấy. Ông Reuben đáng thương còn cho rằng cô có lý do đặc biệt để tra hỏi ông mãi như thế.

Viên thám tử không rời mắt khỏi ngọn lửa. Thế nhưng, khuôn mặt bỗng ửng đỏ lên của Lily không làm sao qua được mắt ông. Một cách tế nhị, ông thay đổi đề tài của cuộc đối thoại.

Trước khi lui về phòng, ông đến bên phu nhân Reuben.

- Tôi muốn nói vài câu với bà.

Ngay lập tức, Lily kín đáo rời phòng khách. Phu nhân Reuben nhìn viên thám tử.

- Thưa bà, bà là người cuối cùng nhìn thấy ngài Reuben còn sống?

Bà gật đầu, những giọt lệ trào ra từ mắt bà, bà đưa chiếc khăn tay viền đen lên mắt.

- Xin bà đừng khóc, tôi xin lỗi bà.

- Nói như thế thì quá dễ dàng, ông Poirot ạ, nhưng tôi không làm sao cầm được nước mắt.

- Tôi thật là ngu ngốc đã làm bà buồn rầu như vậy.

- Không đâu, ông cứ nói tiếp đi. Ông muốn bảo gì chứ?

- Lúc đó vào khoảng 23 giờ thì phải, khi bà bước vào căn phòng bên tháp thì ngài Reuben đã cho ông Owen lui. Có đúng như thế không?

- Vâng, chắc là vậy.

- Bà ở bên ông ta bao nhiêu lâu?

- Tôi trở về phòng mình đúng lúc 24 giờ kém 15, tôi nhớ đã nhìn đồng hồ.

- Phu nhân Reuben, bà có vui lòng cho tôi biết bà đã nói gì với ông nhà không?

Bà bật khóc và gục xuống chiếc đi-văng, bà rên rỉ :

- Chúng tôi... Chúng tôi đã cãi nhau.

- Về vấn đề gì? Poirot hỏi bằng giọng dịu dàng.

- Về cả lô vấn đề. Bắt đầu là Lily, Reuben có ác cảm với cô ấy, mà không có lý do. Ông ta cho rằng đã bắt gặp cô ấy lục lọi giấy tờ của mình. Ông ta muốn đuổi cô ấy. Tôi cãi rằng cô ta là một thiếu nữ đáng yêu và tôi không bằng lòng đuổi. Ông ta đã la lớn. Còn tôi, tôi giở bướng. Tôi đã nói tất cả những gì tôi nghĩ về ông ta, mà thật ra thì tôi chả nghĩ lấy một điều nào cả, ông Poirot ạ. Ông ta bảo đã lôi tôi ra khỏi vũng bùn để cưới tôi, còn tôi thì bảo.. nhưng bây giờ thì tất cả những thứ ấy còn có nghĩa lý gì nữa đâu? Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình! Ông có hiểu không, tôi vẫn cho rằng một trận cãi vã sẽ làm cho không khí trong trẻo lại. Có ngờ đâu ông chồng tôi lại bị giết ngay đêm đó! Tôi nghiệp cho ông Reuben của tôi!

Poirot lắng nghe những lời tuyệt vọng ấy với rất nhiều thương cảm, ông nói :

- Tôi đã làm cho bà buồn lòng. Xin bà thứ lỗi cho. Bây giờ thì chúng ta hãy cố gắng tỏ ra khách quan, phải hoàn toàn khách quan. Bà vẫn tin chắc rằng chính ông Owen đã giết chồng bà sao?

Phu nhân Reuben nhồm người dậy.

- Ông Poirot ạ, linh tính của một phụ nữ không bao giờ đánh lừa ta cả.

- Tất nhiên, tất nhiên - Poirot nói - Nhưng ông ta làm việc đó lúc nào mới được chứ?

- Lúc nào ư? Sau đó chứ gì nữa! Khi tôi không còn ở trong căn phòng bên tháp nữa.

- Bà đã rời ngài Reuben vào lúc 24 giờ kém 15. Ông Loven đã về nhà vào lúc 24 giờ kém 5 phút. Bà cho rằng, trong vòng mười phút đó, anh thư ký đã từ phòng mình quay trở lại giết ông ấy sao?

- Điều đó hoàn toàn có thể xảy ra.

- Có biết bao nhiêu thứ có thể xảy ra. Trong vòng mười phút thì việc đó có thể thực hiện được, đúng rồi. Nhưng nó có xảy ra thật không?

- Hẳn ta khẳng định rằng mình ngủ say trên giường, nhưng ai biết được hẳn ta có ở đó hay không?

Poirot nhắc bà nhớ rằng không ai trông thấy Owen đi lại vào giờ đó cả. Phu nhân Reuben nói với giọng tin chắc :

- Tất nhiên không ai trông thấy hẳn ta vì mọi người đã đi ngủ cả.

Poirot nghĩ và gần như lập tức ông nói :

- Thôi! Phu nhân Reuben ạ, khuya rồi, chúc bà ngủ ngon.

Phần III

George đặt gần giường chủ khay cà phê buổi sáng bốc khói và nói :

- Thưa ông, cô Lily mặc áo mút-sơ-lin màu xanh lá cây nhạt tối hôm xảy ra vụ án.

- Cám ơn, George ạ, tôi thấy có thể tin tưởng ở anh.

- Người hầu phòng phục vụ cô Lily tên là Gladys.

- Cám ơn, George ạ, anh là một kho báu vô giá.

- Không đâu, thưa ông.

- Trời tốt đấy - Poirot vừa nhìn qua cửa sổ vừa nói - Rất cả thể sẽ không có ai vận động sớm đâu. George ạ, tôi nghĩ rằng sẽ chỉ có mình chúng ta ở căn phòng bên tháp giờ này để làm một cuộc thí nghiệm nhỏ thôi.

- Ông có cần đến tôi không, thưa ông?

- Có chứ! Cuộc thí nghiệm sẽ không làm anh đau đầu. - Poirot nói.

Màn cửa vẫn chưa được kéo khi họ bước vào căn phòng bên tháp. George định làm việc đó, nhưng Poirot cản lại :

- Hãy để căn phòng trong tình trạng này. Chỉ mở đèn trên bàn giấy thôi.

George vâng lời.

- Bây giờ, anh George tốt bụng ạ, hãy ngồi vào chiếc ghế bành này. Hãy làm như anh đang viết. Được lắm. Tôi sẽ chụp lấy cái chùy này, lên ra sau lưng anh như thế này và tôi phang vào phía sau đầu anh.

- Vâng, thưa ông.

- À! Nhưng khi tôi đập thì hãy ngừng viết. Anh có hiểu không, tôi không thể phang anh mạnh như tên sát nhân đã làm với ngài Reuben mà chỉ phang vờ thôi. Tôi sẽ đập lên đầu anh và anh sẽ gục xuống như thế này, hai tay dang ra, thân hình mềm nhũn. Hay để tôi sắp đặt cho anh... Không dùng gồng các bắp thịt như thế.

Poirot thở dài :

- George ạ, anh ủi quần áo thật hay nhưng anh chẳng có một chút óc tưởng tượng nào cả. Để tôi làm cho.

Poirot ngồi xuống trước bàn giấy nói :

- Tôi đang viết. Tôi chỉ nghĩ đến việc đó thôi. Còn anh, anh lảng lảng đến sau lưng tôi và đập lên đầu tôi bằng cái chùy. Âm! Chiếc viết máy tuột khỏi tay tôi, tôi gục xuống phía trước, nhưng không xa lắm đâu bởi vì chiếc ghế thì thấp và, hơn nữa, cánh tay giữ tôi lại. Bây giờ thì hãy quay ra cửa, hãy đứng ở đó và hãy cho tôi biết những gì anh thấy.

- Vâng.

- Phải, George ạ, nói đi.

- Tôi trông thấy ông, thưa ông, ông đang ngồi trước bàn giấy.

- Đang ngồi trước bàn giấy à...

- Thật ra thì hơi khó nhìn cho chính xác được vì khoảng cách hơi xa và cái chụp đèn lại dày, ánh sáng yếu. Nếu tôi bật đèn trần thì...

George đưa tay với nút đèn.

- Không! Không! - Poirot kêu lên - Như thế này cũng tốt lắm rồi. Tôi đang ở đây cúi mình trên bàn còn anh đứng ở gần cửa. Bây giờ thì hãy bước đến gần George ạ. Hãy bước đến và đặt tay lên vai tôi.

George vâng lời.

- Hãy tì lên người tôi một chút, như thế để cho có thể vậy, được rồi.

Thân hình buông thả, Poirot ngã ngay về một bên lăn xuống sàn.

- Tôi gục xuống rồi, thành công rồi! Phải, tất cả đều được tưởng tượng rất tốt. Bây giờ còn phải làm một việc quan trọng nữa. Tôi cần phải ăn sáng thật no.

Người đàn ông nhỏ năn bật cười, thích thú vì trò đùa của mình.

- Không nên bỏ bê dạ dày, George ạ.

Poirot bước xuống nhà, tương cười. Ông cảm thấy hài lòng về sự tiến triển của sự việc. Sau bữa điểm tâm, ông làm quen với cô hầu phòng Gladys. Những gì cô ta kể cho ông nghe về vụ án khiến ông rất chú ý. Cô ta rất có hiện cảm với Leverson mặc dù cô ta không còn nghi ngờ gì về tội trạng của anh ta. Cô nói :

- Tội nghiệp cho chàng thanh niên ấy, dù sao thì anh cũng đáng thương, thưa ông, nhất là lúc đó, có thể nói rằng anh ta không được tự chủ cho lắm.

- Có lẽ cô Lily và anh ta hợp nhau lắm. Hai người trẻ tuổi duy nhất trong nhà này.

- Nhưng cô Lily đối với anh ta rất xa cách - Gladys lắc đầu nói - Cô Lily không muốn sinh chuyện và nói thẳng cho anh ta biết.

- Bộ anh ấy thích cô ta lắm sao?

- Ồ! Lúc thế này lúc thế khác thôi. Cũng chả có gì là bậy cả, thưa ông. Ông Victor mới thật điên đảo vì cô ta.

- À! Ra thế đấy?

Gladys bật cười :

- Ông ấy phải lòng cô ta ngay lập tức. Phải nói rằng cô Lily đẹp như một đóa hoa huệ. Ông không thấy như thế sao, thưa ông? Thân hình thon thả, cao với mái tóc vàng đẹp biết mấy!

- Buổi tối có lẽ cô ta phải mặc một chiếc áo màu xanh lá cây nhạt - Poirot mơ màng nói - một màu xanh...

- Cô ấy có một chiếc áo như thế đây, thưa ông - Gladys vội nói ngay - Bây giờ cô ta để tang nên không thể mặc cái áo đó... chính là cái áo đó cô ta đã mặc buổi tối hôm ngài Reuben chết.

- Để hợp với cô ta thì áo phải có màu xanh dịu, chứ không phải xanh xẫm đâu. - Poirot tiếp.

- Quả đúng là màu xanh dịu, thưa ông. Hãy đợi tôi một phút, tôi sẽ cho ông xem. Cô Lily vừa mới dẫn chó đi dạo.

Poirot thừa biết điều đó. Chỉ sau khi trông thấy Lily ra ngoài ông mới tìm gặp cô hầu phòng. Gladys phóng đi và quay lại với chiếc áo trên tay.

- Tuyệt thật! - Poirot kêu lên, hai tay giơ lên làm một cử chỉ thán phục - Hãy cho tôi mượn để xem cho rõ nào.

Ông cầm lấy chiếc áo tuyệt đẹp và quay lưng lại để đưa nó ra ánh sáng bên cửa sổ. Ông cúi xuống nhìn cho rõ, rồi đưa ra xa. Ông nói :

- Thật là đẹp mê hồn. Cảm ơn cô đã cho tôi xem.

- Không có gì thưa ông. Chúng tôi đều biết rằng người Bỉ thường quan tâm đến quần áo phụ nữ.

- Cô thật dễ thương.

Ông dõi mắt theo cô ta chạy đi cất chiếc áo, rồi nhìn xuống đôi tay mình mỉm cười. Trong lòng bàn tay phải, ông đang có một cái kéo nhỏ xíu còn bên tay trái là một mảnh vải mút-sơ-lin nhỏ màu xanh lá cây, được cắt một cách cẩn thận. Ông lẩm bẩm: "Bây giờ thì hãy tỏ ra anh hùng".

Trở về phòng mình, ông gọi George đến.

- Anh George tốt bụng ạ, anh sẽ tìm thấy trên chiếc bàn trong phòng tắm một chiếc kim cài cà vạt bằng vàng.

- Vâng, thưa ông.

- Trên bồn rửa mặt có một lọ ê-te nhỏ. Hãy nhúng đầu kim vào đó.

George làm theo ngay. Đã từ lâu anh không còn cảm thấy ngạc nhiên trước những ý nghĩ lạ lùng của chủ mình.

- Xong rồi, thưa ông.

- Tốt lắm. Hãy đến gần đây, đâm chiếc kim vào tay tôi.

- Xin lỗi, thưa ông nhưng... ông muốn tôi chích vào ngón tay ông ư?

- Đúng thế. Cần phải làm cho chảy máu, nhưng không cần quá nhiều.

George nắm lấy ngón tay của ông chủ. Poirot nhắm mắt lại và quay mặt đi. Người đầy tớ đâm chiếc kim và Poirot kêu lên một tiếng nhỏ.

- Cảm ơn anh, George ạ. Những gì anh vừa làm thật giỏi.

Ông rút từ túi ra mảnh vải mút-sơ-lin nhỏ và chùi nó vào ngón tay chảy máu của mình. Ông quan sát mảnh vải và tuyên bố :

- Thành công mỹ mãn. Anh không thắc mắc gì sao, George? Thật là đáng khen.

George vừa liếc mắt qua cửa sổ vừa nói :

- Thưa ông, có một ông đi chiếc xe lớn vừa đến.

- À! Có lẽ là cái ông Victor hay cái gì đấy. Tôi xuống làm quen với ông ta đây.

Poirot vội đứng lên đi xuống.

Ông nghe thấy tiếng Victor trước khi trông thấy ông ta. Những tiếng chửi rửa vang lên trong phòng khác lớn.

- Hãy nhìn xem anh đã làm gì, đồ ngu! Trong cái thùng đó là đồ thủy tinh đấy. Trời ơi, Parsons, hãy lui ra! Hãy đặt cái đó xuống, đồ ngu!

Poirot chậm rãi bước xuống cầu thang. Xuống đến dưới, ông lịch sự chào một người to lớn, chính là Victor.

- Ông là ai mới được chứ? Người to lớn đó gầm lên.

Poirot lại gật đầu chào.

- Tôi là Poirot.

Ông ta hét lên :

- Chúa ơi! Vậy là bà Reuben cuối cùng đã cho mời ông đến bằng được.

Ông ta đặt tay lên vai ông Poirot và đẩy ông vào phòng đọc sách.

- Thế ra ông là người mà thiên hạ thường cat ụng đấy à? - Ông ta vừa nói, vừa quan sát thám tử từ đầu đến chân - Hãy tha thứ cho những lời nói vừa rồi của tôi. Tên tài xế của tôi là một con lừa, còn Parsons, cái lão già khốn kiếp ấy, luôn luôn làm tôi phát cáu. Ông thấy đấy, tôi không thể chịu được những tên ngu ngốc. Rất may là ông không thuộc loại đó, ông Poirot ạ.

Poirot thản nhiên nói :

- Có người đã tưởng như vậy và đã hối tiếc sự sai lầm của mình.

- Thế ra bà Reuben đã tha ông về đây. Cô ta đã nhét vào đầu ông những ý nghĩ điên cuồng về viên thư ký của Reuben. Cái đó không thể đứng vững được. Owen nhũn như con chi chi. Tôi biết hẳn ta chỉ uống sữa thôi chứ không uống rượu. Thật chỉ làm phí thời giờ của ông thôi. Ông không nghĩ như thế sao?

Poirot bình tĩnh nói :

- Khi người ta có dịp nghiên cứu bản chất con người thì người ta không bao giờ mất thì giờ cả.

- Bản chất con người ư? À, phải.

Victor nhìn ông, rồi gieo mình xuống một chiếc ghế bành và hỏi :

- Tôi có thể giúp được gì cho ông không?

- Có chứ. Ông có thể cho tôi biết ông cãi nhau với anh ông về vấn đề gì vào buổi tối ông ta chết.

Victor lắc đầu :

- Điều đó chẳng liên quan gì đến vụ án cả.

- Ông có chắc không?

- Điều đó chả có liên quan gì đến Leverson cả.

- Nhưng phu nhân Reuben cho rằng Leverson không dính líu gì đến vụ án cả.

-Ồ! Bà Reuben!

- Parsons cam đoan rằng chính Leverson đã về rất muộn tối hôm đó, nhưng lại không nhìn thấy anh ta. Hãy nhớ rằng không ai trông thấy anh ta cả.

- Thế thì ông lầm rồi. Chính tôi đã trông thấy anh ta.

- Ông đã trông thấy anh ta ư?

- Đơn giản thôi, Reuben đã kiếm chuyện với anh chàng Leverson mà chẳng có lý do gì cả, tôi phải thừa nhận như vậy. Sau đó thì ông ta quay sang tôi. Tôi đã quăng vào mặt ông ta vài sự thật riêng tư và tôi đã bênh vực thành đó chỉ cốt để chọc tức ông ta thôi. Tôi định gặp Leverson ngay trong đêm đó để nói cho anh ta biết tình hình. Tôi đã về phòng nhưng lại không đi nằm. Tôi đã hé mở cửa phòng ngồi đợi, và hút thuốc. Phòng tôi ở lầu hai, ngay bên cạnh phòng của Leverson.

- Xin lỗi vì ngắt lời ông. Phòng ông Owen cũng ở lầu hai chứ?

- Vâng, phòng tôi rồi đến phòng anh ta ngay.

- Phòng Owen ở gần cầu thang hơn, phải không?

- Không, ở phía bên kia.

Khuôn mặt Poirot sáng lên một cách lạ lùng, nhưng Victor không nhận thấy và nói tiếp :

- Như tôi đã nói với ông, tôi đợi Leverson. Tôi đã nghe thấy tiếng cửa ra và đóng lại vào khoảng 24 giờ kém 5, nhưng đến năm hoặc mười phút sau vẫn không nhìn thấy Leverson. Khi trông thấy anh ta lên hết cầu thang tôi hiểu ngay rằng, nói chuyện với anh ta vào tối hôm đó thì thật vô ích.

Victor đưa cùi chỏ lên một cách đầy ý nghĩa.

Poirot nói :

- Tôi hiểu, anh ta say rượu.

- Cậu bé đáng thương ấy không đứng vững nổi nữa. Trông anh ta thật tội nghiệp. Ngay lúc đó tôi chỉ nghĩ rằng đó là tâm trạng của người say thôi. Sau này mới biết là anh ta vừa mới giết người.

Poirot vội hỏi ngay :

- Ông không nghe thấy tiếng động ở phòng bên tháp ư?

- Không, tôi ở tuốt bên kia ngôi nhà. Tường thì rất dày và tôi cho rằng ngay cả tiếng súng bắn ở phòng bên tháp tôi cũng chẳng nghe thấy. Tôi hỏi Leverson xem có cần tôi vục vào đi ngủ không, nhưng anh ta bảo có thể tự xoay xở được. Thế là tôi thay đồ đi nằm.

Poirot trầm ngâm nhìn xuống tấm thảm, cuối cùng nói :

- Ông có ý thức được tầm quan trọng của lời khai đó không, ông Victor?

- Vâng. Ít ra thì.. ông muốn nói gì?

- Theo lời khai của ông thì mười phút đã trôi qua giữa lúc Leverson đóng sập cửa ra vào và lúc anh ta xuất hiện ở lầu hai. Tôi nhớ rằng chính anh ta khai đã đi ngủ ngay sau khi về.. Nhưng còn chuyện khác nữa. Lời buộc tội của phu nhân Reuben thật là huyền hoặc, tôi phải nhìn nhận như vậy. Tuy vậy, cho đến bây giờ chưa có gì chứng minh rằng lời buộc tội đó là không thể lý giải được, nhưng lời buộc tội đó là không thể lý giải được, nhưng lời khai của ông đã tạo ra một bằng chứng vô can.

- Sao chứ?

- Phu nhân Reuben bảo rằng đã chia tay với chồng vào lúc 24 giờ kém 15, trong khi viên thư ký lại đi ngủ lúc 23 giờ. Thời điểm duy nhất mà anh ta có thể phạm tội giết người do vậy chỉ có thể là vào khoảng 24 giờ kém 15 và lúc ông Leverson về. Nếu như, theo lời ông nói, ông ngồi chờ trước cửa phòng để mở, thì không thể nào ra khỏi phòng mà ông không nhìn thấy.

- Quả là như vậy!

- Không còn cầu thang nào khác sao?

- Không. Để đi xuống căn phòng bên tháp thì anh ta phải đi ngang qua cửa phòng của tôi, mà anh ta thì lại không làm việc đó. Tôi hoàn toàn chắc chắn như thế. Nhưng, dù sao đi nữa, thì như tôi đã nói với ông, anh ta quá nhút nhát không thể làm việc giết người được. Điều đó tôi có thể cam đoan với ông đấy.

- Vâng, vâng, tôi hiểu... Thế ông vẫn nhất định không chịu nói cho tôi biết nguyên nhân cuộc cãi vã giữa ông và ngài Reuben sao?

Victor đỏ bừng mặt!

- Ông đừng hòng moi gì ở tôi.

Poirot nhìn lên trần nhà, nói rất khẽ :

- Tôi cũng biết giữ bí mật, khi có liên quan đến một phụ nữ.

Victor nhồm dậy.

- Trời đất! Làm sao mà ông biết được? Ông muốn ám chỉ điều gì chứ?

- Tôi nghĩ đến cô Lily.

Victor vẫn đứng đó, do dự một phút, rồi trở lại với sắc thái cũ và ngồi xuống.

- Ông thật quá tinh ranh so với tôi, ông Poirot ạ. Quả là chúng tôi - Reuben và tôi - đã cãi nhau về Lily đấy. Ông ta cứ trút hết lên đầu Lily. Tôi không biết ông ta đã phát hiện ra điều gì, hình như là việc khai man lý lịch ấy. Tôi thì tôi chẳng tin đâu. Sau đó thì ông ta đã đi quá xa. Ông ta cho rằng cô ấy ra ngoài ban đêm để hẹn hò với đàn ông. Chúa ơi! Tôi đã cho ông ta một mẻ hết hồn! Tôi bảo rằng đã có những người còn khỏe hơn ông ta mà bị giết chết chỉ vì đã nói bậy dù rằng ít hơn ông ta nhiều. Thế là ông ta phải ngậm miệng lại. Reuben rất sợ khi tôi nổi giận.

Poirot nói :

- Tôi không lấy làm lạ đâu.

- Tôi có nhiều thiện cảm đối với Lily. Đó là một cô gái rất khá về mọi mặt.

Poirot im lặng. Ông nhìn thẳng trước mặt, rõ ràng là đang chìm đắm trong suy nghĩ. Ông giật mình trở về với thực tại, ông nói :

- Tôi cho rằng mình cần phải thư giãn chân tay. Gần đây có một khách sạn thì phải?

- Có đến hai cái: khách sạn Sân Gôn ở lưng chừng đồi, gần sát bên sân gôn và khách sạn Chiếc Mũ Giám Mục ở phía dưới, gần nhà ga.

- Cám ơn ông. Tôi thật sự cần phải đi dạo một vòng.

Phần IV

Khách sạn Sân Gôn nằm ngay trên cùng một mảnh đất với sân gôn, gần như sát bên biệt thự của câu lạc bộ. Poirot đến đó trước tiên. Ông ta có cách nhìn riêng của mình. Ba phút sau khi bước vào khách sạn, ông đã xin được gặp riêng bà Langdon chủ khách sạn.

- Tôi lấy làm tiếc đã phải làm phiền bà, thưa bà, nhưng bà thấy đấy, tôi là thám tử nên buộc phải hỏi tình hình.

Ông thích sự đơn giản trên hết mọi thứ. Trong trường hợp này, hiệu quả của phương pháp này, hiệu quả của phương pháp đó thể hiện ra ngay.

- Một thám tử! - Bà chủ vừa lặp lại, vừa nhìn ông không được tình cảm cho lắm. Ông giải thích :

- Tôi không thuộc Sở Cảnh Sát Scotland. Thật ra, và chắc bà cũng thấy được, tôi không phải là người Anh. Tôi mở một cuộc điều tra riêng về cái chết của ngài Reuben.

- Ông bảo sao? Ra thế đấy!...

Bà Langdon tròn xoe mắt nhìn ông. Poirot thích thú nói :

- Thật đấy. Tất nhiên là tôi chỉ có thể tiết lộ với một người kín đáo như bà thôi. Tôi tin rằng bà có thể giúp tôi. Bà có thể cho tôi biết tên cái ông ngụ ở đây vào lúc xảy ra vụ án đã vắng mặt vào tối hôm đó không? Ông ấy chỉ trở về vào khoảng 24 giờ 30.

Bà Langdon càng tròn mắt lên, nói hốt hển :

- Ông cho rằng...

- Rằng thủ phạm ở chỗ bà ư? Không, nhưng tôi có lý do để tin chắc rằng một trong những khách của bà đã đi dạo chơi về phía "Bến Nghỉ" vào tối hôm đó. Trong trường hợp đó, ông ta có thể đã trông thấy điều gì, có thể là không có ý nghĩa gì với ông ta, nhưng lại có thể giúp được tôi.

Bà chủ khách sạn gạt gù một cách lạnh lợi và tỏ vẻ thông cảm của một người rất am hiểu về sự liên quan trong một vụ điều tra. Bà nói :

- Tôi hiểu. Nào, hãy để tôi thử tìm xem. Lúc đó có những ai nhỉ?

Bà nhú mày, nhớ lại tên những khách hàng có mặt vào lúc đó.

- Đại úy Swann này, ông Elkins này, thiếu tá Blunt này, và cụ Benson. Không, thật tình, thưa ông, tôi không cho rằng có người nào trong số họ lại ra ngoài vào tối hôm đó.

- Nếu như có một người nào trong số họ làm việc đó thì bà có nhận ra không?

- Chắc chắn là có, bởi vì chuyện đó rất hiếm khi xảy ra. Ông thấy đấy, quý vị đó thỉnh thoảng cũng đi ra ngoài ăn, họ vắng mặt một hai tiếng, nhưng không ra ngoài sau bữa tối, bởi vì ở đây không có nơi nào để đi đến cả, có đúng thế không?

Viên thám tử trở về "Bến Nghỉ". Ông có vẻ dăm chiêu. Đã mấy lần, ông vừa đi vừa nhìn một vật nhỏ từ rút từ túi áo ra.

"Cần phải quyết định thôi - Ông khẽ nói với chính mình - Và phải hành động gấp, chụp lấy thời

cơ ngay".

Việc đầu tiên của ông khi về đến nhà là hỏi Parsons xem có thể tìm gặp cô Lily ở đâu. Parsons cho biết cô ta đang ở trong phòng làm việc nhỏ, bận sắp xếp thư từ của phu nhân Reuben. Ông tìm đến phòng làm việc nhỏ. Lily đang ngồi viết trước một chiếc bàn, gần cửa sổ. Chỉ có một mình cô thôi. Poirot cẩn thận khép cửa sau lưng mình và đến bên cô gái :

- Cô có thể cho tôi xin vài phút được không, thưa cô?

- Rất vui lòng.

Cô gạt giấy tờ trước mặt mình sang một bên và quay sang ông.

- Tôi có thể giúp được gì cho ông?

- Thưa cô, tôi được biết là, tối hôm xảy ra thảm kịch, lúc phu nhân Reuben đến gặp chồng mình thì cô đi nằm ngay, có phải như thế không?

- Vâng.

- Và sau đó, có có tình cờ trở xuống không?

- Không.

- Hình như, thưa cô, cô có khai rằng tối hôm đó cô không hề bước chân đến căn phòng bên tháp vào bất cứ lúc nào.

- Tôi không nhớ có nói như vậy không, nhưng quả là như thế, tôi không hề đặt chân đến đó.

Poirot nhướng mày, nói khẽ :

- Lạ thật!

- Ông muốn nói gì?

- Rằng thật là lạ. Thế cô giải thích thế nào về cái này?

Ông rút từ túi áo ra một mảnh vải mút-sơ-lin màu xanh nhạt vấy máu và trao cho Lily để cho nhìn cho kỹ.

Khuôn mặt cô ta không biến đổi, nhưng viên thám tử dù không nghe thấy, cũng cảm thấy rằng cô ta thở gấp hơn.

- Tôi không hiểu, ông Poirot ạ.

- Nếu tôi không lầm, thưa cô, thì cô mặc chiếc áo bằng mút-sơ-lin màu xanh lá cây vào tối hôm đó. Mảnh vải này ở chiếc áo đó.

- Và ông đã tìm thấy nó trong căn phòng bên tháp ư? Ở chỗ nào vậy?

Poirot nhìn lên trần nhà.

- Trong lúc này chúng ta hãy chỉ nói là nó ở trong phòng bên tháp thôi.

Một thoáng kinh hãi lần đầu tiên xuất hiện trong ánh mắt của Lily. Cô ta định nói gì xong lại thôi. Poirot quan sát đôi tay trắng và thon của cô, đang bấu chặt vào mép bàn.

- Tôi tự hỏi không biết mình có đến phòng bên tháp vào tối hôm đó không nữa. Tôi gần như tin chắc rằng không. Nếu như mẫu vải này có ở đó từ lâu rồi thì thật là lạ, tại sao cảnh sát lại không tìm thấy nó ngay.

- Cảnh sát không nghĩ đến rất nhiều thứ mà Poirot quan tâm.

Lily nói tiếp :

- Có thể tôi đã đến đó một lúc trước bữa ăn tối. Hay là hôm trước? Tôi cũng mặc chiếc áo đó. Phải, tôi gần như tin chắc rằng đó là hôm trước.

- Tôi không tin là như thế.

- Tại sao?

Ông chỉ lắc đầu, im lặng.

- Ông muốn nói rằng...

Cô ta chồm người về phía trước, mắt dán vào ông, tái mét như một xác chết.

- Cô không nhận thấy rằng mẫu vải này bị lấm sao thừa cô? Và, không nghi ngờ gì cả, đó là vết máu người.

- Ông nói sao?...

- Tôi nói rằng cô đã đến phòng bên tháp sau khi vụ án xảy ra, chứ không phải là trước đó. Tôi cho rằng tốt hơn hết cô nên nói tất cả sự thật với tôi đi, nếu như cô không muốn bị rầy rà thêm nữa.

Ông đứng lên, vẻ nghiêm nghị, uốn thân hình nhỏ bé của mình ra và đưa tay chỉ vào cô đầy vẻ hăm dọa.

- Làm sao ông biết được...

- Không cần thiết, thưa cô, Poirot đã biết tất cả. Tôi biết cả ông đại úy Humphrey Naylor mà cô đã xuống gặp ông ta vào tối hôm đó.

Lily bỗng gục xuống, hai tay ôm lấy đầu và òa khóc. Poirot thay đổi thái độ.

- Nào, nào, cô bé, đừng buồn như thế - Ông vừa nói vừa vỗ vỗ vào vai cô ta - Người ta không thể đánh lừa được Poirot đâu. Một khi cô hiểu điều đó thì mọi phiền lụy của cô sẽ chấm dứt ngay. Bây giờ thì cô hãy kể hết mọi chuyện cho tôi nghe đi. Cô muốn kể cho già Poirot nghe không nào?

- Không phải như ông nghĩ đâu. Anh Naylor tôi, không hề đụng đến ông ta.

- Anh trai cô ư? - Poirot hỏi - Thì ra thế! Vậy thì, nếu cô không muốn cho anh cô bị nghi ngờ, thì cần kể hết cho tôi nghe ngay bây giờ, đừng giấu diếm một chút nào.

Lily ngồi xuống, hất tóc xoa trên khuôn mặt và sau một lát, bắt đầu kể bằng giọng trầm nhưng

rõ ràng :

- Tôi sẽ nói tất cả sự thật với ông, ông Poirot ạ. Bây giờ thì tôi nhận thấy thật là phi lý vì đã không làm như thế. Tên thật của tôi là Lily Naylor, còn Humphrey là người anh duy nhất của tôi. Cách đây vài năm anh còn ở châu Phi, anh phát hiện ra một mỏ vàng. Lẽ ra tôi phải nói rằng: anh đã tìm thấy vàng. Tôi không thể nói rõ về điểm này được bởi vì tôi chả hiểu gì về những chi tiết kỹ thuật cả, nhưng có thể tóm tắt như thế này.

Chuyện đó dường như có thể dẫn đến một vụ làm ăn lớn, Humphrey đã trở về đây, đem theo những thư gửi cho ngài Reuben, người có nhiều hy vọng sẽ quan tâm đến chuyện đó. Tôi chẳng hiểu gì về quyền lợi của mỗi bên, ngay cả bây giờ cũng vậy, nhưng tôi biết rằng ngài Reuben đã cử đến đó một chuyên viên với nhiệm vụ là xây dựng một bản báo cáo cho ông ta. Sau đó, ông ta bảo với anh tôi rằng anh đã sai lầm hoàn toàn. Anh tôi đã quay trở lại Châu Phi cùng với một đoàn thám hiểm để xác minh lại và cả đoàn đã mất tích. Người ta cho rằng anh tôi và cả đoàn thám hiểm đã chết.

Ít lâu sau đó, một công ty đã được thành lập để khai thác các mỏ vàng ở Pola, châu Phi. Cuối cùng anh tôi đã trở về và nghĩ ngay rằng những mỏ đó chính là mỏ mà anh đã phát hiện và nói với ông Reuben. Ngoài mặt thì ngài Reuben không liên quan gì đến công ty đó. Theo ông ấy thì họ đã khai thác các mỏ ấy bằng chính khả năng của chính họ. Nhưng điều đó không làm cho Humphrey hài lòng. Anh vẫn tin chắc ngài Reuben đã chủ tâm lừa gạt anh.

Vụ này khiến cho anh ngày càng cay cú và đau khổ. Chúng tôi không còn ai thân thuộc trên đời này, và do tôi cần phải kiếm sống, tôi đã nảy ra ý nghĩ đến xin việc ở chỗ phu nhân Reuben lúc đó đang cần tìm một cô thư ký. Tôi muốn tìm cách xác định xem có mối liên hệ gì giữa ngài Reuben và những mỏ vàng Pola không. Vì những lý do dễ hiểu, tôi đã dùng một cái tên giả và tôi thú nhận rằng tôi đã sử dụng một bức thư gửi gắm ma.

Những người đến xin việc rất đông, và thường là có nhiều kinh nghiệm hơn tôi, cho nên... ông Poirot ạ, tôi đã mạo danh là bà công tước Perthshire - người mà tôi được biết vừa mới đi Mỹ xong - để viết một bức thư giới thiệu. Tôi nghĩ rằng sự giới thiệu của một bà công tước sẽ khiến cho phu nhân Reuben quan tâm hơn. Tôi đã có lý, bà ấy đã thuê nhận tôi ngay.

Từ đó, tôi trở thành con người đáng kính và bí ối, một tên gián điệp. Nhưng đến giai đoạn rất gần đây tôi vẫn không đạt được kết quả gì. Ngài Reuben không phải là loại người dễ tiết lộ bí mật về công việc làm ăn của mình nhưng vừa lúc đó thì Victor lại từ Châu Phi trở về. Ông ta ít thận trọng hơn trong lời nói và tôi bắt đầu tin rằng Humphrey đã không lầm. Mười lăm ngày trước khi xảy ra vụ án, anh tôi đã đến đây vào ban đêm, tôi đã ra ngoài để gặp anh ấy. Tôi đã kể lại những gì Victor nói. Anh ấy tỏ ra hết sức xúc động và quả quyết rằng tôi đang theo đuổi một dấu vết có thật.

Sau đó thì mọi chuyện bắt đầu xấu đi. Có ai đó đã trông thấy tôi ra ngoài ban đêm và nói lại với ngài Reuben. Ông ta trở nên nghi ngờ, tìm đọc lý lịch của tôi và chẳng mấy chốc đã phát hiện ra việc khai man của tôi. Con giận của ông đã nổ ra hôm xảy ra vụ án. Tôi cho rằng ông ta nghi ngờ tôi muốn đánh cắp nữ trang của vợ ông. Dù những nghi ngờ của ông ta thế nào đi nữa thì ông cũng quyết định không cho tôi ở đây nữa. Tuy vậy, ông cũng đồng ý không truy tố tôi vì tội giả mạo. Phu nhân Reuben đã không ngăn ngại bệnh vực tôi và can đảm chống lại chồng mình.

Cô ngừng lại. Poirot vẫn giữ vẻ nghiêm nghị :

- Và bây giờ, thưa cô, đến buổi tối hôm xảy ra vụ án.

Lily cúi đầu xuống, nuốt nước bọt một cách khó nhọc.

- Tôi cần phải nói với ông trước tiên vào đêm hôm ấy. Tôi có về phòng mình thật đấy, như tôi đã khai, nhưng tôi đã không đi nằm. Tôi đã đợi cho mọi người đi ngủ hết để lên xuống như một bóng ma và đi ra bằng cửa bên hông nhà. Tôi đã gặp Humphrey và cho anh ấy biết về các biến cố đã xảy ra. Tôi có nói rằng những giấy tờ mà anh ấy cần có lẽ nằm ở tủ két của ngài Reuben, trong căn phòng bên tháp. Chúng tôi đã quyết định trong đêm đó thực hiện một hành động tuyệt vọng để lấy lại.

Tôi phải đi trước để thăm dò đường đi nước bước. Đồng hồ vừa điểm 24 giờ thì tôi bước vào nhà bằng lối đã đi ra. Tôi đang ở giữa cầu thang dẫn lên căn phòng bên tháp thì nghe thấy một vật rơi và ai đó kêu lên: "Chúa ơi! Chúa ơi!". Gần như tức khắc, có người mở cửa căn phòng bên tháp và tôi nhìn thấy Leverson từ đó bước ra. Dưới ánh trăng, tôi nhìn thấy rõ khuôn mặt anh ta, nhưng anh ta không thể nhìn thấy tôi vì tôi đang náu trong xó tối cầu thang.

Anh ta đứng đấy một lúc, chân tay run lấy bầy, khuôn mặt méo xệch. Anh có vẻ như đang lắng tai nghe, rồi sau đó cố trấn tĩnh mở cửa phòng bên tháp một lần nữa và kêu lên điều gì đó hình như nói rằng không có gì thiệt hại cả thì phải. Giọng anh ta vui vẻ, vô tư, nhưng khuôn mặt thì thật là khác xa! Anh ta còn đứng đó một lúc nữa, rồi bắt đầu chậm rãi lên lầu và biến mất.

Tôi đợi thêm vài giây rồi mới lên vào phòng bên tháp. Tôi linh cảm thấy có chuyện gì ghê gớm đã xảy ra. Đèn trên trần nhà tắt, chỉ có ánh đèn trên bàn giấy, và tôi đã nhìn thấy ngài Reuben nằm sóng xoài dưới đất, cạnh chiếc bàn. Tôi không biết mình đã làm thế nào để có can đảm bước đến gần. Tôi đã quỳ gối xuống bên cạnh ông ta. Tôi nhận thấy ngay rằng ông ta đã chết. Ông ta bị đập từ phía sau và chỉ mới chết cách đây vài phút thôi. Tôi sờ vào tay ông và nhận thấy vòn nóng. Thật là hãi hùng, ông Poirot ạ, thật là hãi hùng!

Cô rùng mình trước ý nghĩ đó.

- Rồi sao nữa? - Poirot hỏi, vừa chăm chú nhìn cô ta.

Lily cúi đầu.

- Phải, tôi biết ông nghĩ gì rồi. Tại sao tôi lại không báo động, không đánh thức cả nhà dậy chứ gì? Nhưng, trong khi quỳ gối ở đó, tôi bỗng nghĩ rằng sự nghi ngờ của ngài Reuben đối với tôi, việc tôi lên ra ngoài để gặp Humphrey, việc tôi bị đuổi (tôi phải ra đi vào sáng hôm sau) đã tạo nên một chuỗi sự kiện trầm trọng và khá nguy hiểm cho tôi. Người ta sẽ cho rằng tôi đã đưa anh mình vào nhà và anh ấy đã giết ngài Reuben để trả thù. Nếu tôi khẳng định rằng tôi trông thấy Leverson từ căn phòng bên tháp bước ra thì chắc sẽ không ai tin tôi cả.

Thật là khủng khiếp, ông Poirot ạ. Những ý nghĩ hỗn độn lần lượt hiện lên trong óc tôi và càng suy nghĩ tôi càng cảm thấy không đủ can đảm để nói thật. Tôi bỗng nhìn thấy xâu chìa khóa của ngài Reuben, có lẽ từ trong túi ông ấy rơi ra khi ông ta ngã xuống. Chìa khóa tủ sắt cũng nằm trong đó. Tôi biết số của ổ khóa, bởi vì phu nhân Reuben có lần đã nói trước mặt tôi. Tôi mở tủ sắt, nong nẩy lục lọi đồng giấy tờ và cuối cùng cũng đã tìm thấy những gì mình cần. Humphrey đã có lý: ngài Reuben núp đằng sau Công ty khai thác mỏ Pola. Ông ấy đã cố ý ăn cắp tài liệu của anh tôi. Điều đó lại càng tệ hại hơn vì nó là lý do chính đáng để người ta nghĩ anh tôi gây ra vụ án. Tôi để lại các giấy tờ vào chỗ cũ trong tủ sắt, để chìa khóa lại ổ khóa, rồi về phòng ngay. Sáng hôm sau, tôi giả vờ kinh ngạc và sợ hãi như những người khác khi anh hầu phòng phát hiện ra xác chết.

Cô ném cho Poirot một cái nhìn âm thầm :

- Ông có tin tôi không, ông Poirot? Hãy nói rằng ông tin tôi đi.

- Tôi tin cô, thưa cô. Cô đã giải thích cho tôi nhiều vấn đề tôi thắc mắc. Chẳng hạn như vì sao cô

tin chắc rằng Leverson là thủ phạm và vì sao cô cố tình ngăn cản tôi đến đây.

Cô thành thật nói :

- Ông làm tôi sợ. Phu nhân Reuben không thể biết được như tôi rằng Leverson là thủ phạm. Tôi không thể nói gì cả. Tôi chỉ hy vọng rằng, trái với sự mong đợi của bà Reuben, ông sẽ từ chối không đến đây.

- Nếu không có sự lo âu rõ rệt ấy của cô thì có lẽ tôi đã từ chối thật.

Lily liếc nhanh về phía ông và cô run rẩy.

- Bây giờ thì ông sẽ làm gì?

- Đối với cô thì không làm gì cả. Tôi tin những gì cô kể và chấp nhận lời khai của cô về các biến cố. Tôi cần phải đi London ngay để gặp thanh tra Miller.

- Và sau đó? - Lily hỏi.

- Sau đó ư? Để xem đã.

Poirot nói và bước ra, khẽ đóng cửa lại sau lưng mình. Ông tự nhủ với vẻ thỏa mãn: "Sự thông minh của Poirot này quả là đáng kể".

Những trò giải trí ở đây chỉ có chơi gôn thôi.

- Đúng vậy. Thế là, theo như bà nhớ, thì không ai ở chỗ bà đã ra ngoài vào tối hôm đó chứ gì?

- Đại úy England và vợ có đi ra ngoài ăn tối.

Poirot lắc đầu.

- Tôi không nghĩ đến chuyện đó. Tôi sẽ đến khách sạn kia xem sao, khách sạn Chiếc Mũ Giám Mục thì phải?

-Ồ! Khách sạn Chiếc Mũ Giám Mục ư?... Ông có lý đấy, từ đó, khách trọ nào cũng có thể đi dạo một vòng cả.

Tất nhiên là bà ta không đánh giá cao khách hàng của khách sạn Chiếc Mũ Giám Mục lắm. Poirot rút lui một cách tế nhị.

Mười phút sau, ông diễn lại cảnh đó với bà Cole, chủ khách sạn Chiếc Mũ Giám Mục, ít xa hoa và rẻ hơn, nằm sát gần nhà ga. Bà ta nói :

- Có một ông đã ở ngoài rất muộn vào tối hôm đó. Ông ta về vào lúc 24 giờ 30, nếu tôi nhớ đúng thì đó là một thói quen của ông ta. Ông ấy hay đi dạo vào ban đêm. Ông ta đã làm như vậy một hoặc hai lần rồi. Xem nào, ông ta tên gì nhỉ? Lúc này thì tôi không nhớ tên ông ta nữa.

Bà mở một cuốn sổ đăng ký lớn ra và bắt đầu lật từng trang.

- Mười chín, hai mươi, hai mươi mốt, hai mươi hai. À! Đây rồi: Naylor, đại úy Humphrey Naylor.

- Trước đây đã có lần ông ta đến ở chỗ bà rồi chứ? Bà có biết rõ ông ta không?

- Ông ta đến đây ở một lần, khoảng mười lăm ngày trước đó. Tôi nhớ rằng lần đó ông ta cũng đi ra ngoài ban đêm.
- Ông ta đến đây để chơi gôn ư?
- Tôi cho là như thế. Đó là thứ lôi cuốn phần đông khách hàng của chúng tôi.
- Tôi cũng nghĩ như vậy, thưa bà. Tôi rất cảm ơn và xin chào bà.

Phần V

Thanh tra Miller không ưa ông Poirot. Miller không thuộc những thanh tra của Sở Cảnh Sát Scotland thường vui vẻ đón tiếp sự công tác của người đàn ông Bỉ nhỏ bé ấy. Miller sẵn sàng nhắc đi nhắc lại khả năng của Poirot được mọi người đánh giá cao.

Trong vụ án ở "Bến Nghé" thanh tra khá hài lòng về mình nên ông đón tiếp Poirot rất vui vẻ.

- Thế ra ông làm việc cho phu nhân Reuben. Đó chỉ là một cuộc đua không tưởng thôi.

- Thật tình cờ là không có nghi ngờ gì về vụ án đó sao?

- Không hề có. Tôi chưa bao giờ gặp một vụ án nào đơn giản, ngoại trừ vụ bắt quả tang thủ phạm.

- Có phải ông Leverson đã thú nhận rồi không?

- Tốt hơn hết là hắn nên im lặng. Hắn không ngừng lặp đi lặp lại rằng hắn đã đi thẳng một mạch lên phòng và không gặp ông câu. Câu chuyện của lão không đứng vững chút nào.

- Quả thật là anh ta có vẻ như chối cãi một điều tất yếu - Poirot khẽ nói - Anh ta cho ông cảm giác ra sao, cái anh chàng Leverson trẻ tuổi ấy?

- Đó là một con chim yến.

- Một tính khí yếu đuối, phải thế không?

Viên thanh tra gật đầu :

- Người ta không thể tin được một thanh niên như thế lại có gan gây ra một vụ án giết người.

- Tuy vậy, tôi có thể khẳng định với ông rằng tôi đã gặp nhiều trường hợp như vậy. Hãy dồn một thanh niên yếu đuối, nhẹ dạ đến chân tường, cho anh ta một ít rượu và chờ một lúc cho rượu ngấm, ông có thể biến anh ta thành người đầu bò rừng. Một người đàn ông yếu đuối, khi tưởng rằng mình cùng đường sẽ nguy hiểm hơn một người can đảm nhiều.

- Điều ông nói rất đúng.

Miller đã bốt lạnh lùng.

- Ông Poirot ạ, đối với ông thì mọi việc đều tốt đẹp. Ông vẫn được trả công. Tất nhiên ông cũng cần phải làm ra vẻ như cũng có điều tra này nọ để phu nhân Reuben được vừa lòng. Tôi là người đầu tiên hiểu được điều đó.

- Thế ra ông cũng hiểu được những điều lý thú như thế sao?

Rồi ông từ giả Miller.

Sau đó, ông đến gặp luật sư Mayhew bào chữa cho Leverson. Đó là một người đàn ông gầy, khô khan và thận trọng. Ông ta tiếp Poirot với vẻ khách sáo. Nhưng người đàn ông Bỉ nhỏ nhắn biết cách xoay sở để moi được những lời tâm sự. Không đầy mười phút sau, ông Mayhew đã tin tưởng và hai người đàn ông thân mật trò chuyện.

Poirot nói :

- Ông hiểu không, tôi chỉ hành động nhằm bảo vệ ông Leverson thôi. Đó là điều mong mỏi của phu nhân Reuben. Bà ấy tin chắc rằng anh ta không phải là thủ phạm.

Luật sư khô khan đáp :

- Chả có gì đảm bảo rằng ngày mai bà ta lại không tin chắc vào điều ngược lại.

- Chắc chắn rằng linh tính của bà ấy không thể là bằng chứng được, và thoát nhìn thì thấy chàng thanh niên đáng thương ấy hình như đang ở trong tình trạng phạm tội.

- Thật đáng tiếc rằng ông ta đã khai với cảnh sát những điều chả có lợi gì cả và ông ta cứ bám riết lấy những điều đó.

Poirot hỏi :

- Với ông anh ta có giữ khư khư lấy những điều đó không?

- Có chứ - Mayhew - Anh ta chẳng thay đổi điểm nào cả. Anh ta cứ lặp đi lặp lại như một con vẹt ấy.

- Và điều đó đã khiến ông mất lòng tin ở anh ta chứ gì? Đừng có dối lòng! Trong thâm tâm ông cũng tin rằng anh ta có tội phải không? Nhưng hãy nghe tôi nói đây. Tôi sẽ trình bày một lập luận về các sự kiện, mà tôi cho là có thể chấp nhận được.

"Chàng thanh niên đó bước vào gặp ông cậu. Trước đó anh ta đã uống hết ly này đến ly khác và có lẽ, nhiều ly urytkey pha sô-đa nữa. Anh ta hăng lên giả tạo do tác dụng của rượu. Chính trong trạng thái đó anh đã trở về "Bến Nghé" và loạng choạng bước lên cầu thang dẫn đến căn phòng bên tháp. Anh hé mở cửa và trong ánh sáng mờ ảo của chiếc đèn bên bàn giấy, anh tưởng trông thấy cậu mình đang cúi xuống bàn làm việc.

Anh Leverson - như chúng ta nói - đang bị ảnh hưởng của rượu. Anh không tự kiểm chế được và nói toạc ra với cậu mình những gì ẩn ức trong lòng. Anh thách thức ông ta, nhục mạ ông ta. Người cậu vẫn không nói gì. Anh càng hăng hơn, nói đi nói lại mãi, mỗi lúc một lớn tiếng hơn. Cuối cùng sự im lặng của ngài Reuben cũng khiến anh hơi lo ngại.. Anh loạng choạng đến gần đặt tay lên vai ông ta và do cái dựa tay ấy, ông này đổ sập xuống đất, kéo theo chiếc ghế bành.

Anh ta giật mình tỉnh rượu ngay lập tức, cái anh chàng Leverson ấy. Anh cúi xuống cái xác ngài Reuben và hiểu chuyện gì xảy ra khi nhìn thấy đôi tay mình dính đầy một thứ chất lỏng đỏ và ẩm. Anh sợ hãi và có thể đánh đổi tất cả để nén tiếng kêu vừa thoát ra mà anh tưởng chừng như đã vang khắp nhà. Một cách máy móc anh nhặt chiếc ghế bành lên rồi vội vã bước ra cửa, lảng tai, tưởng chừng như nghe thấy tiếng động, và vờ làm như đang nói chuyện với ngài Reuben qua cánh cửa để mở. Không nghe thấy tiếng động nào khác nữa, anh tin chắc rằng mình đã lầm. Tất cả đều yên lặng. Anh rón rén về phòng mình và nghĩ không gì tốt hơn là khai rằng không hề đến gặp cậu mình trong đêm hôm đó. Thế là anh đã khai như vậy. Ông hãy nhớ cho rằng, vào lúc đó, Parsons chưa khai về những gì anh ta nghe thấy. Khi anh ta nói ra thì quá muộn để cho Leverson thay đổi lời khai của mình. Leverson là một tên ngu ngốc, cứng đầu nên cứ bám riết lấy lời khai đó. Ông hãy cho tôi biết, ông Mayhew, theo ý ông thì điều đó có thể xảy ra như thế không?"

- Có thể. Tôi cho rằng, theo lập luận của ông thì chuyện đó có thể xảy ra.

Poirot đứng lên, nói :

- Ông có đặc quyền là được gặp ông Leverson. Ông hãy kể cho anh ta nghe những gì tôi vừa nói với ông và hỏi anh ta xem tất cả sự việc đó có diễn ra như thế hay không.

Từ văn phòng luật sư bước ra, Poirot kêu một chiếc xe tắc xi bảo với tài xế :

- Số nhà 348 phố Harley.

Phu nhân Reuben đã kinh ngạc trước chuyến đi London bất ngờ của Poirot vì người đàn ông nhỏ bé ấy không hề nói gì với bà về những dự định của ông ta cả. Sau khi đã vắng mặt 24 tiếng đồng hồ ông ta vừa trở về thì Parsons báo với ông rằng phu nhân Reuben muốn gặp ông ngay. Ông vào gặp bà trong phòng. Bà đang nằm trên đi-văng giữa những chiếc gối, có vẻ thờ thẩn, khuôn mặt méo xệch trông càng tệ hại. Bà hỏi :

- Ông đã về đấy à, ông Poirot.

- Tôi đã về, thưa bà.

- Ông đi London.

- Vâng, thưa bà.

Bà chưa chát nói :

- Ông đã không khời cho tôi biết ông đi đâu.

- Tôi thành thật xin lỗi bà. Tôi xin nhận lỗi. Lẽ ra tôi phải báo trước với bà. Lần sau...

Bà ngắt lời ông :

- Lần sau ông sẽ làm y như thế, làm những gì mình thích rồi sau đó mới thông báo. Đó là phương châm của ông thì phải.

- Hình như đó cũng là phương châm của bà nữa, thưa bà. - Poirot nói với cái nhìn tinh quái.

Bà thừa nhận :

- Có lẽ thỉnh thoảng cũng như thế. Ông lại đi London làm gì? Bây giờ thì tôi cho rằng ông có thể nói cho tôi biết rồi đấy.

- Tôi đã nói chuyện với thanh tra Miller tài ba và ông Mayhew tốt bụng.

Phu nhân Reuben quan sát khuôn mặt của Poirot và chậm rãi bảo :

- Bây giờ thì ông tin rồi chứ?

Poirot dán mắt vào phu nhân Reuben nói nghiêm trang :

- Tin rằng sự vô tội của ông Leverson là có thể có đấy.

- À! Thế ra tôi có lý!

- Tôi bảo: có thể thôi, phu nhân Reuben ạ. Không thêm gì nữa cả.

Bà có vẻ ngạc nhiên trước giọng nói của Poirot. Bà ném cho ông một cái nhìn sắc và hỏi :

- Tôi có thể giúp gì cho ông không?

- Có chứ, thưa bà. Bà có thể cho tôi biết tại sao bà nghi ngờ Owen.

- Tôi đã nói với ông rồi, linh tính cho tôi biết mà. Thế thôi.

- Rất tiếc, như thế thì không đủ đâu. Ta hãy quay trở về buổi tối khủng khiếp ấy bằng suy nghĩ, thưa bà. Bà hãy nhớ lại từng chi tiết, từng sự kiện một, bà có thấy điều gì có liên quan đến người thư ký của ngài Reuben không. Tôi, tôi bảo đảm với bà rằng: chắc chắn phải có điều gì đó.

Phu nhân Reuben lắc đầu :

- Tôi gần như không để ý đến sự có mặt của hắn ta nữa. Chắc chắn rằng lúc đó: tôi chẳng có ý nghĩ gì về hắn ta cả.

- Đầu óc bà bị chi phối bởi điều gì khác ư?

- Vâng.

- Bởi sự ác cảm của chồng bà đối với cô Lily phải không?

- Đúng thế, Nhưng ông có vẻ biết rõ hết tất cả, phải không ông Poirot?

- Tôi ấy à, tôi luôn luôn biết tất cả.

Người đàn ông nhỏ bé nói với vẻ tự tôn hơi quá đáng.

- Tôi rất thích Lily, ông Poirot ạ. Ông thấy đấy, Reuben đã bắt đầu sinh sự về lý lịch của cô ta. Tôi không bảo rằng cô ấy không gian lận một chút nào đâu. Cô ta đã làm như vậy. Chúa ơi! Tôi còn làm tệ hơn thế nữa khi còn trẻ! Phải biết cách xoay sở và làm quen với các mảnh lối quái đản của các ông chủ nhà hát! Vào lúc đó, tôi có thể làm, tôi có thể nói, tôi có thể viết bất cứ cái gì!

Lily rất cần việc làm và cô ta đã không ngần ngại trước cách làm có lẽ không được... chính đáng cho lắm, ông hiểu chứ? Đàn ông thật ngu ngốc trước những vấn đề như thế. Lily dù có làm việc trong nhà băng, có nắm trong tay bạc triệu đi nữa thì cũng chẳng đáng lo gì. Tối hôm đó, tâm trí tôi bận rộn kinh khủng. Mọi khi, tôi luôn luôn tìm được cách thuyết phục ông Reuben, nhưng lần này ông ta cứ như con lừa vậy, cái ông Reuben đáng thương và đáng yêu ấy! Do đó tôi không còn đầu óc nào để mà quan tâm đến viên thư ký. Hơn nữa thì Owen cũng không phải loại người khiến người ta để ý đến. Anh ta có mặt ở đấy, đó là tất cả những gì người ta có thể nói về anh ta.

- Tôi cũng nhận thấy vậy. Tính cách của ông Owen không được nổi bật cho lắm, không đập vào mắt người ta!

- Đúng là như thế. Hắn không giống như Victor.

- Còn ông Victor thì phải nói rằng ông ta giống như chất nổ ấy.

- À! Đó là một hình dung từ tuyệt vời dành cho Victor. Cậu ta bùng nổ khắp nhà, cứ như pháo bông ấy.

- Tôi cho rằng tính khí ông ấy rất nóng nảy.

- Ồ! Khi bị kích thích thì cậu ta là một con quỷ sứ thật sự. Nhưng tôi chẳng sợ cậu ta đâu. Thùng rỗng kêu to mà, Victor như thế đấy.

Poirot nhìn lên trần nhà, hỏi :

- Thế bà không thể nói cho tôi biết điều gì đã khiến bà quy tội cho viên thư ký ư?

- Tôi đã nói đi nói lại với ông rồi, ông Poirot ạ, tôi biết: đó là linh tính. Linh tính của một người phụ nữ.

- Điều đó có lẽ không thể làm cho một người đàn ông bị treo cổ đâu - nhưng nghiêm trọng hơn là nó cũng không ngăn nổi một người đàn ông khác khỏi bị treo cổ. Phu nhân Reuben ạ, nếu như bà thật tâm tin rằng ông Leverson vô tội và sự nghi ngờ của bà về ông Owen là đúng đắn thì bà có đồng ý tham gia vào một cuộc thử nghiệm không?

Phu nhân Reuben hỏi với vẻ nghi ngại :

- Loại thử nghiệm nào?

- Bà có đồng ý để bị thôi miên không?

- Để làm gì vậy? Trời ơi?

Poirot đến bên bà.

- Nếu tôi nói với bà rằng trên cơ sở của linh cảm, có những sự kiện đã được đầu óc bà ghi nhận lại một cách vô ý thức thì chắc rằng bà sẽ hoài nghi. Do đó tôi chỉ nói rằng cuộc thử nghiệm mà tôi đề nghị với bà có thể có tầm quan trọng rất lớn đối với chàng thanh niên xấu số là anh Leverson thôi. Bà sẽ không từ chối chứ?

- Một người bạn của tôi, thưa bà, người mà nếu tôi không làm thì sẽ đến ngay bây giờ. Tôi đã nghe thấy tiếng xe ngừng trước bậc thềm.

- Ai vậy?

- Bác sĩ Cazalet, ở phố Harley.

- Đó là... một người đáng tin cậy chứ?

- Ông ta không phải là một tên lang băm đâu, nếu như đó là điều bà muốn biết, thưa bà. Bà có thể tin cậy vào ông ta.

Phu nhân Reuben thở dài nói :

- Thôi được, tôi cho rằng tất cả những cái này chỉ là trò đùa thôi. Tuy vậy, cứ thử xem nếu như ông muốn. Ông sẽ không thể nói rằng tôi đã ngăn cản không cho ông làm những gì xét thấy cần thiết.

- Cảm ơn bà ngàn lần.

Poirot vội bước ra khỏi phòng và một lúc sau, ông quay trở lại cùng với một người đàn ông nhỏ

nhấn, đeo kính, khuôn mặt tròn trĩnh và vui vẻ, khác với y nghĩ của phu nhân Reuben về một nhà thôi miên. Poirot giới thiệu hai người với nhau.

Phu nhân Reuben vui vẻ nói :

- Thế nào, trò đùa của ông bắt đầu như thế nào đây?

Ông bác sĩ nhỏ bé đáp :

- Rất đơn giản, thưa phu nhân, chẳng có gì đơn giản bằng, phu nhân hãy dựa người vào tường cho chắc chắn, hãy chọn một tư thế thật thoải mái, như thế được rồi, tốt lắm. Đừng lo lắng gì cả.

- Tôi chẳng có gì phải lo lắng cả. Tôi muốn thấy một người nào đó sẽ thôi miên khiến mình làm ngược với ý muốn của mình.

Bác sĩ Cazalet mỉm cười, vui vẻ nói :

- Tất nhiên rồi. Nhưng do bà đã đồng ý, nên không phải là ngược với ý muốn của bà đâu. Đây này. Tốt lắm. Hãy tắt đèn ở giữa phòng đi, ông Poirot. Hãy để giấc ngủ xâm chiếm lấy mình, thưa phu nhân.

Ông nhẹ nhàng di chuyển.

- Trời tối rồi. Bà đã buồn ngủ, rất buồn ngủ. Mí mắt của bà đã nặng như chì. Chúng khép lại, khép lại. Chẳng mấy chốc, bà sẽ ngủ say thôi.

Giọng ông đều đều như một tiếng rì rào đơn điệu, nhẹ nhàng, làm cho người ta thanh thản. Chẳng bao lâu, ông cúi xuống và rất nhẹ nhàng, vén mí mắt bên phải của phu nhân Reuben lên rồi quay sang Poirot vẻ hài lòng, nói :

- Mọi việc đều tốt đẹp. Tôi bắt đầu chứ?

- Xin ông cứ tự nhiên.

Vị bác sĩ bắt đầu nói một cách rất rõ ràng và đầy uy nghi :

- Bà đang ngủ, thưa phu nhân, nhưng bà nghe thấy tiếng tôi nói, phải thế không? Bà có thể trả lời những câu hỏi của tôi chứ?

Không mấy may cử động, bà đáp với giọng trầm và đều đều :

- Tôi nghe ông đây. Tôi có thể trả lời những câu hỏi của ông.

- Thưa phu nhân, tôi muốn bà quay trở lại buổi tối mà chồng bà đã bị giết. Bà nhớ buổi tối đó chứ?

- Vâng.

Thân hình đang nằm dài hơi lay động, bứt rứt.

- Bà đang ngồi ở bàn ăn, đang ăn tối. Hãy tả cho tôi những gì bà trông thấy, những gì bà cảm thấy.

- Tôi rất khổ sở. Tôi rất lo lắng, lo lắng về việc Lily.

- Chúng tôi đều đã biết chuyện đó. Hãy nói cho chúng tôi biết bà đã thấy gì?
- Victor đã ăn hết tất cả những trái hạnh nhân muối, cậu ta rất háu ăn. Ngày mai, tôi sẽ bảo với Parsons đừng để đĩa đó gần cậu ta nữa.
- Cứ tiếp tục đi, phu nhân Reuben.
- Tối nay Reuben cáu gắt quá thể. Tôi không cho rằng đó là tại Lily. Ông ấy lo lắng về một vấn đề gì đó có liên quan đến việc làm ăn của mình. Victor nhìn ông thật kỳ quặc!
- Hãy nói với chúng tôi về ông Owen, phu nhân Reuben ạ.
- Tay áo bên trái của anh ta bị sờn vải. Đầu anh ta bôi đầy sáp. Tôi rất muốn đàn ông bỏ thói quen đó đi. Nó làm bẩn những tấm bọc ghế.
- Và bây giờ, thưa bà - Cazalet liếc nhìn Poirot rồi nói - bữa ăn đã kết thúc. Bà đang dùng cà phê. Hãy tả cảnh tượng đó cho tôi.

- Cà phê tối nay thật ngon. Chả bao giờ ngon được như vậy hai ngày liền. Không thể tin cậy vào bà đầu bếp pha cà phê được. Lily luôn nhìn qua cửa sổ, tôi tự hỏi tại sao. Bây giờ thì Reuben bước vào phòng khách. Ông ta đang ở trong một cơn thịnh nộ tệ hại nhất của mình, và trút lên đầu anh chàng Owen đáng thương những lời chửi rủa. Owen đang cầm trên tay con dao rọc giấy lớn, lưỡi sắc như dao cắt thịt. Anh ta xiết chặt nó biết mấy! Những đốt ngón tay anh trắng bệch. Anh đã cầm phập nó xuống bàn với một sức mạnh khủng khiếp khiến con dao gãy đôi. Anh cầm nó y như người ta cầm con dao găm định đâm vào người nào vậy. Bây giờ thì họ cùng ra. Lily mặc chiếc áo màu xanh, cứ như một bông huệ vậy. Tôi cần phải cho giặt những tấm bọc ghế trong tuần tới.

- Khoan đã, phu nhân Reuben.

Cadelét lại quay sang Poirot, nói khẽ :

- Tôi cho rằng chúng ta đã đạt được đến đích rồi đấy. Cảnh tượng con dao rọc giấy ấy, đã gây cho bà ta cảm giác về tội trạng của viên thư ký. Bây giờ thì ta hãy quay sang căn phòng bên tháp.

Bác sĩ tiếp tục hỏi phu nhân Reuben, vẫn bằng cái giọng trong trẻo và độc đoán ấy.

- Bây giờ đã muộn hơn một chút. Bà đang ở trong phòng bên tháp với ông nhà. Các vị đã cãi nhau dữ dội, phải thế không?

Bà khẽ có một cử chỉ nóng nảy :

- Dữ dội, vâng. Thật là khủng khiếp. Chúng tôi văng vào nhau những lời lẽ thật xấu xa.

- Đừng nghĩ đến chúng nữa. Bà nhìn rõ căn phòng chứ? Màn cửa được khép kín, đèn bật sáng hết, phải không?

- Đèn trần thì không, chỉ có chiếc đèn trên bàn giấy thôi.

- Khi bà chia tay với ông nhà, bà có chúc ông ngủ ngon không?

- Không, vì tôi quá giận dữ.

- Đó là lần cuối bà nhìn thấy ông ta. Sau khi ông ta bị giết, bà có biết ai đã giết ông ta không, phu nhân Reuben?

- Có chứ. Chính là Owen.

- Tại sao bà lại bảo như thế?

- Do, chỗ gờ lên của tấm màn cửa.

- Màn cửa có một chỗ gờ lên à?

- Vâng.

- Bà đã trông thấy à?

- Vâng. Tôi gần như chạm vào chỗ đó.

- Có một người núp sau đó. Ông Owen phải không?

- Vâng.

- Làm sao bà biết được?

Lần đầu tiên bà do dự. Bà có vẻ ít tự tin hơn.

- Tôi... tôi... bởi vì con dao rọc giấy.

Poirot và Cazalet liếc mắt trao đổi.

- Tôi không hiểu, thưa phu nhân. Bà bảo rằng màn cửa tạo thành một chỗ gờ lên, rằng có ai đó núp đằng sau. Bà không nhìn thấy người đó sao?

- Không.

- Bà nghĩ rằng đó là ông Owen do cách ông ta cầm con dao rọc giấy sau bữa ăn, phải không?

- Vâng.

- Nhưng tôi tưởng rằng ông Owen đã đi ngủ kia mà.

- Vâng, vâng, phải rồi. Anh ta đã về phòng

- Như thế ông ta không thể có mặt sau tấm màn cửa sổ được.

- Không, tất nhiên rồi, anh ta không có ở đó.

- Ông ta có chào chồng bà trước đó phải không?

- Phải.

- Và bà đã trông thấy ông ta nữa chứ?

- Không.

Bà bắt đầu tỏ vẻ nóng nảy, bắt đầu xoay người, rên rĩ. Bác sĩ bảo :

- Bà ấy sắp dậy đấy. Tôi cho rằng chúng ta sẽ không biết thêm được gì nữa đâu.

Poirot gật đầu. Bác sĩ cúi xuống phu nhân Reuben nói nhẹ nhàng :

- Bà đang thức dậy. Bây giờ thì bà đã tỉnh dậy. Trong một phút nữa, bà sẽ mở mắt ra.

Hai người đàn ông chờ đợi một lát. Phu nhân Reuben ngồi dậy và lần lượt nhìn hết người này đến người kia.

- Tôi có ngủ thiếp đi không?

Bác sĩ Cazalet nói :

- Có chứ, thưa phu nhân, bà đã đánh một giấc.

Bà nhìn ông ta.

- Đó là một trong những trò của ông chứ gì?

- Tôi hy vọng rằng bà không cảm thấy mệt lắm chứ?

- Tôi thấy mệt, mệt lử!

Bác sĩ đứng lên, nói :

- Tôi sẽ bảo đem cà phê đến cho bà. Bây giờ thì chúng tôi xin cáo từ.

- Tôi có... nói gì không?

Bà kêu với theo họ trong khi họ mở cửa.

- Bà chả nói điều gì quan trọng lắm đâu, thưa bà. Hình như bà thấy rằng những khăn bọc ghế trong phòng khách cần được giặt.

- Quả đúng như vậy. Ông chẳng cần thôi miên tôi để làm cho tôi nói lên điều đó - Bà mỉm cười - Còn gì nữa?

- Bà có nhớ đã trông thấy ông Owen nghịch con dao rọc giấy trong phòng khách không?

- Thành thật mà nói thì tôi không biết nữa. Có lẽ anh ta đã làm chuyện đó.

- Tấm màn có một chỗ gồ lên có nhắc cho bà điều gì không?

Phu nhân Reuben nhú mày.

- Dường như... tôi có nhớ mơ hồ - Bà do dự nói - Không... Tôi không biết nữa... Thế mà...

Poirot vội nói :

- Xin bà đừng lo lắng gì cả, phu nhân Reuben ạ. Điều đó không quan trọng đâu, hoàn toàn không có gì đáng quan tâm.

Bác sĩ Cadelet theo Poirot về phòng, ông nói :

- Này, hình như chúng ta đã có lời giải cho nhiều vấn đề đấy. Không nghi ngờ gì nữa, trong khi ngài Reuben chửi mắng viên thư ký thì anh ta trút cảm hờn lên con dao rọc giấy và phải cố gắng lắm để khỏi cãi lại. Còn về phần phu nhân Reuben phần có ý thức của đầu óc bà bị chi phối hoàn toàn bởi vấn đề của cô Lily trong khi phần vô thức lại ghi nhận một hành động và hiểu sai nó đi.

Từ đó mới có lòng tin không gì lay chuyển được của bà ta là Owen đã giết chồng mình. Bây giờ thì đến việc cái màn "tạo thành một chỗ gồ lên". Thật là lý thú. Theo những gì ông đã nói cho tôi biết, thì tôi hình dung thấy chiếc bàn viết kê ở ngay đúng cửa sổ. Dĩ nhiên là trước cửa sổ có những tấm màn chứ?

- Vâng, những tấm màn bằng nhung đen.

- Còn khuôn cửa thì đủ sâu để cho một người có thể núp ở đấy một lúc chứ?

- Tôi cho rằng đủ chỗ đấy.

- Như vậy, rất có thể có người nào đó đã núp trong phòng. Nhưng, người đó không thể là viên thư ký, bởi vì cả hai người đã trông thấy anh ta bước ra khỏi phòng để đi ngủ. Cũng không thể là Victor, vì Owen đã gặp ông ta bước ra khỏi phòng bên tháp, và cũng không thể là Lily nữa. Dù cho người đó có là ai đi nữa thì hẳn ta phải núp ở đó trước khi ngài Reuben bước vào "thánh đường" của mình, trong lúc những người khác đang ở phòng khách. Ông đã giải thích một cách khá chính xác mọi việc cho tôi. Còn viên đại úy Humphrey? Ông ấy có thể núp ở đó không?

Poirot nói :

- Có thể đấy. Chắc chắn một điều là ông ta đã ăn tối ở khách sạn, nhưng khó có thể xác định được giờ ông ta ra ngoài. Ông ta đã trở về vào khoảng 24 giờ 30.

Bác sĩ nói :

- Rất có thể ông ta là kẻ giết người. Ông ta đã có động cơ và vũ khí trong tầm tay. Ý nghĩ này có vẻ không thuyết phục được ông thì phải.

Poirot thú nhận :

- Không, tôi đang nghĩ đến chuyện khác. Bác sĩ hãy nói cho tôi biết, giả sử trong vòng hai giây phu nhân Reuben đập tự mình gây án thì có nhất thiết là bà ta phải tự thú trong khi bị thôi miên không?

- Phu nhân Reuben là thủ phạm ư? Tất nhiên là có thể lắm. Tôi đã không nghĩ đến điều đó. Bà ta là người sau cùng ở lại với ngài Reuben, và sau đó thì không ai còn trông thấy ông ta sống nữa.. Còn về câu hỏi của ông thì tôi nghiêng về câu trả lời là không. Bà ta chỉ buông thả theo sự thôi miên đến mức không dă động gì đến việc tham gia của mình của mình vào vụ án thôi Bà ta sẽ thẳng thắn trả lời mọi câu hỏi của tôi nhưng sẽ giữ im lặng hoàn toàn về việc đó. Nếu như vậy thì tôi nghĩ rằng bà ta không thể quả quyết một cách chắc chắn đến thế về tội trạng của ông Owen.

- Tôi hiểu. Tôi không nói rằng phu nhân Reuben là thủ phạm đâu. Đó chỉ là một khả năng thôi.

Bác sĩ nói sau khi suy nghĩ một lát :

- Vụ việc này lý thú đấy.

- Có bao nhiêu người có thể bị tình nghi? Humphrey Naylor, phu nhân Reuben, và cả Lily nữa.

- Còn một người nữa mà ông đã quên mất: đó là Victor. Theo lời khai của chính ông ta thì ông ta đã ở trong phòng, mở cửa để chờ Loven trở về. Nhưng về điểm này thì chúng ta chỉ có lời khai của ông ta thôi.

Cazalet hỏi :

- Đó là cái ông to mồm ấy chứ gì? Cái ông mà ông đã nói với tôi?

- Vâng.

Bác sĩ đứng lên.

- Đã đến lúc tôi phải trở về London rồi. Ông sẽ cho tôi biết sự việc tiến triển ra sao nhé.

Sau khi ông bạn của mình ra về, Poirot gọi George đến bảo :

- Cho tôi một tách nước thuốc sắc, George ạ. Thần kinh tôi đang rối bời.

- Vâng, thưa ông, tôi đem đến ngay đây.

Mười phút sau anh ta đem đến cho ông chủ một tách đầy thứ nước nóng hổi. Poirot khoan khoái hít hà hơi nóng bốc ra từ đó.

- Anh George tốt bụng ạ, ở đây chúng ta phải áp dụng phương pháp của con mèo... Nó bỏ ra hàng giờ dài và dang chân đứng trước ổ chuột. Nó không động đậy, không biểu hiện bất cứ ý định nào cả, nhưng nó không bỏ đi đâu hết.

Poirot thở dài và đặt chiếc tách không lên đĩa, nói :

- Tôi đã bảo anh soạn va-ly cho tôi để đi vài ngày thôi. Ngày mai, anh George tốt bụng ạ, anh sẽ đi London lấy cho tôi những gì cần thiết để ở lại đây hai tuần lễ.

George lạnh lùng nói :

- Vâng, thưa ông.

Phần VI

Sự có mặt thường xuyên của Poirot ở "Bến Nghỉ" có vẻ làm cho nhiều người lo ngại. Victor phản đối với chị dâu :

- Tất cả những việc này thật đẹp! Chị không biết loại người như ông ta là thế nào đâu. Ông ta đã tìm thấy ở đây một chỗ ở dễ chịu, và ông ta sẽ vừa nghỉ thoải mái ở đây một tháng, vừa bắt chị phải trả nhiều đồng ghi-nê mỗi ngày.

Phu nhân Reuben nhấn mạnh rằng bà đủ sức để tự mình chèo chống công việc.

Lily cố gắng che giấu sự lo lắng của mình. Trước đó cô đã tin tưởng Poirot tin ở mình. Bây giờ thì cô không còn chắc chắn nữa.

Thái độ của Poirot không thể làm cho mọi người yên tâm được. Năm ngày sau khi đến, ông bước xuống phòng khách để giải trí sau bữa ăn với một cuốn sổ dùng để in dấu tay. Ông ta lấy dấu tay của cả nhà một cách không tế nhị lắm. Không ai có thể từ chối việc in dấu tay của mình lên đó. Khi người đàn ông nhỏ bé ấy đã đi ngủ, Victor nói lên suy nghĩ của mình :

- Chị có hiểu ý nghĩa của hành động đó không, chị Reuben? Ông ta nghi ngờ một người trong chúng ta đấy.

- Cậu thật ngốc, Victor ạ!

- Thế thì ông ta có ý định gì với cuốn sách quý quái ấy?

Phu nhân Reuben vừa nói vừa ném cho ông Owen một cái nhìn đầy ý nghĩa :

- Ông Poirot biết rõ những gì mình làm.

Một mặt khác, Poirot bày ra một trò chơi bằng cách lấy dấu giày trên một tờ giấy. Sáng hôm sau, theo như thói quen, ông rón rén bước vào phòng đọc sách làm cho Owen kinh hãi. Owen giật nảy mình trong chiếc ghế bành cứ như phải lãnh một tràng đạn vào mông ấy.

Anh ta nói với vẻ phật ý :

- Xin lỗi, ông Poirot ạ, rốt cuộc thì ông sẽ làm cho tất cả chúng tôi bị đau tim mất thôi.

- Sao vậy? - Ông ngây thơ hỏi.

Viên thư ký nói :

- Tôi phải thú nhận rằng tôi cứ ngỡ những chứng cứ buộc tội Leverson là rất vững chắc rồi. Nhưng hình như ông không nhất trí với ý kiến đó thì phải.

Poirot đang nhìn qua cửa sổ vội quay lại ngay.

- Ông Owen ạ, tôi sẽ tiết lộ với ông một điều.

- Vâng.

Poirot có vẻ như không định nói. Khi ông vừa lên tiếng thì có tiếng cửa ra vào mở rồi đóng mạnh. Ông nói to và rõ, mặc dù là đang tiết lộ bí mật.

- Tôi muốn tiết lộ với ông điều này, ông Owen ạ, chúng tôi có một tình tiết mới cho thấy rằng khi Leverson bước vào phòng bên tháp lúc nửa đêm thì ngài Reuben đã chết rồi.

Viên thư ký nhìn ông đăm đăm.

- Nhưng... sự kiện nào chứ? Sao chúng tôi không được nghe nói đến?

- Quý vị sắp được nghe nói đến rồi - Người đàn ông Bỉ bé nhỏ đáp với vẻ bí ẩn - Trong lúc chờ đợi chỉ có tôi và ông biết thôi nhé.

Rồi ông vội vã bước ra khỏi phòng đọc sách suýt nữa thì va phải Victor :

- Ông vừa về đến sao, ông Victor?

- Vâng, thời tiết thật xấu, lạnh và gió nhiều.

- Thế thì hôm nay tôi không đi dạo đâu. Tôi giống như một con mèo vậy, thích ngồi gần lò sưởi để sưởi ấm.

Buổi tối, Poirot nói với người đầy tớ trung thành :

- Mọi việc đều tốt đẹp, George ạ, họ đang ngồi trên than hồng cả đấy. Thật là khổ, anh George tốt bụng ạ, khi phải chờ đợi, nhưng các đồ chơi lại cho kết quả tuyệt vời. Ngày mai chúng ta thử nghiệm một lần nữa xem sao.

Sáng hôm sau, Owen có việc buộc phải đi London. Anh ta đi cùng chuyến tàu với Victor. Họ vừa rời khỏi nhà là Poirot đã sôi nổi hẳn lên.

- George ạ, hãy đến đây. Ta bắt tay vào việc đi. Nếu có cô hầu phòng nào đến gần thì hãy chặn cô ta lại. Hãy tán tỉnh cô ta bằng cách nào đó và thu xếp làm sao để cô ta đứng yên trong hành lang ấy.

Thoạt tiên, ông vào phòng viên thư ký lục soát kỹ lưỡng. Mọi ngăn kéo, mọi cái kệ đều không thoát khỏi tay ông. Rồi ông vội vàng sắp đặt mọi thứ lại chỗ cũ và tuyên bố rằng cuộc tìm kiếm của mình đã kết thúc. George, đang đứng ở cửa phòng, kính cẩn đặng hắng :

- Xin lỗi, thưa ông.

- Gì thế, anh George tốt bụng?

- Những đôi giày, thưa ông. Hai đôi màu nâu trên kệ thứ hai còn những đôi giày da đen ở kệ dưới. Ông đã lầm, đổi vị trí của chúng khi sắp xếp lại.

- Anh thật là tuyệt - Poirot nói - Nhưng đừng lo, điều đó không quan trọng, tôi cam đoan như vậy. Ông Owen sẽ không bao giờ nhận thấy những chi tiết như thế đâu.

- Tùy ông, thưa ông.

- Anh nhận thấy điều đó là do thói quen nghề nghiệp đấy thôi. Điều này thật đáng khen.

Poirot nói với vẻ động viên.

Người đầy tớ không trả lời. Vài phút sau, sự kiện đó lại tái diễn trong phòng Victor, George

không nói gì nữa. Thế nhưng trong trường hợp thứ hai này, những sự việc xảy ra tiếp theo đã chứng tỏ sự sáng suốt của người đầy tớ. Thật vậy Victor lao vào phòng khách như một cơn lốc, ông ta hét lên :

- Này, đồ nỡm! Đồ dân Bỉ dơ bẩn! Ai cho phép ông sục xạo vào đồ đạc của tôi? Thế là nghĩa lý gì chứ Tôi không thích vậy, ông có nghe thấy không? Chuyện xảy ra như thế đấy khi người ta chứa trong nhà mình một thứ gián điệp dơ bẩn cứ vọc mũi vào mọi chỗ!

Chìa hai tay về phía Victor làm một cử chỉ vụng về Poirot cuống quýt xin lỗi. Những lời nói tuôn ra từ cửa miệng ông như thác đổ. Ông xin lỗi trăm lần, ngàn lần, triệu lần! Ông đã tỏ ra thiếu tế nhị, vụng về và sốt sắng một cách ngu ngốc. Ông lấy làm tiếc và xấu hổ. Ông đã tự cho phép mình một sự tự tiện không thể biện bạch được. Ông nói đến độ Victor mặc dù vẫn còn hậm hực, buộc lòng phải dịu lại.

Buổi tối, vừa nhâm nhi tách nước thuốc sắc, Poirot vừa nói nhỏ với người đầy tớ trung thành của mình :

- Tốt lắm, George ạ! Tốt lắm!

Sáng hôm sau Poirot tuyên bố :

- Thứ Sáu là ngày hên của tôi.

- Thật ư, thưa ông?

- Có lẽ anh không tin dị đoan mấy, anh George nhỉ.

- Tôi không muốn có mười ba người ngồi cùng bàn, và cũng không muốn chui qua những cái thang, thưa ông, nhưng ngày Thứ Sáu đối với tôi thì không có gì đặc biệt cả.

- Được thôi. Hôm nay Thứ Sáu, anh sẽ thấy đối với chúng ta đó là ngày thắng lợi.

- Thật ư, thưa ông?

- Thế anh không thèm hỏi tôi định làm gì à?

- Ông có dự định gì thế, thưa ông?

- Hôm nay, anh George ạ, tôi sẽ lục soát toàn bộ căn phòng bên tháp.

Thật vậy, với sự đồng ý của Phu nhân Reuben, sau bữa trưa Poirot đến hiện trường. Ai đi qua hành lang cũng có thể trông thấy ông ở đó khi thì bò lê dưới thảm, khi thì ở chót vót trên những chiếc ghế cao nhất, xem xét kỹ lưỡng tất cả những gì có trong phòng, hạ những bức tranh xuống, sờ rầm các tấm màn. Lần đầu tiên, phu nhân Reuben thấy sốt ruột. Bà nói :

- Tôi phải thừa nhận rằng cuối cùng thì ông làm tôi đến phát điên lên. Ông ta có ý nghĩ gì đó trong đầu, mà tôi không biết. Cái trò nằm bò dưới đất như những con chó khiến tôi phát ớn. Ông ta tìm cái gì mới được chứ, tôi rất muốn biết. Lily thân mến, hãy lên xem ông ta đang làm gì trong lúc này... Không, tôi muốn cô ở lại với tôi hơn.

- Bà có muốn tôi đi không, thưa phu nhân? - Owen hỏi và đứng lên.

- Nếu ông vui lòng, ông Owen ạ.

Owen leo lên tận căn phòng bên tháp. Thoạt nhiên anh tưởng rằng không có ai ở đó cả. Không

có dấu vết gì của Poirot. Anh định trở xuống thì nghe thấy tiếng động và trông thấy ông người Bỉ ở lưng chừng cầu thang xoắn tròn ốc dẫn lên phòng ngủ. Poirot vẫn đang bỏ lê xem xét cái gì đó với chiếc kính lúp trên một bậc thang ở cạnh tấm thảm.

Với một tiếng cầu nhàu, ông rút chiếc kính lúp vào túi và đứng lên, cầm một vật nhỏ xíu giữa ngón cái và ngón trỏ. Chính vào lúc ấy ông nhìn thấy Owen.

- À! Ông Owen, tôi không nghe thấy ông vào.

Poirot bỗng trở nên một người khác. Trông ông có vẻ đắc thắng, mừng rơn. Owen nhìn ông sững sờ.

- Có chuyện gì vậy ông Poirot? Ông có vẻ rất hài lòng.

Người đàn ông nhỏ nhăn ưỡn ngực ra :

- Phải, tôi rất hài lòng. Ông thấy đấy, cuối cùng thì tôi đã tìm thấy cái mà tôi đã tìm ngay từ đầu tiên. Tôi đang cầm giữa ngón tay đây này, cái duy nhất không thể thiếu được để lột mặt nạ tên giết người.

Owen nhú mày nói :

- Thế ra, không phải là Leverson ư?

- Không phải anh ta. Cho đến giờ phút này, mặc dù tôi biết kẻ sát nhân không phải là anh ta, nhưng tôi chưa biết chắc tên tuổi kẻ giết người. Bây giờ thì tất cả đã sáng tỏ.

Ông bước xuống những bậc thang cuối cùng và vỗ vai viên thư ký.

- Tôi buộc phải đi London ngay. Ông nói với phu nhân Reuben hộ tôi rằng hãy mời mọi người tụ họp đông đủ vào lúc hai mươi một giờ tối nay tại phòng bên tháp. Lúc đó tôi sẽ trở về và công bố sự thật. A! Tôi thật hài lòng!

Đến đây, Poirot đi vài bước nhảy vào chạy ra khỏi phòng, bỏ lại Owen ngơ ngác.

Vài phút sau màn ấy, viên thám tử quay trở lại phòng đọc sách và hỏi Owen có thể cho ông một chiếc hộp nhỏ bằng bìa cứng không.

Ông giải thích :

- Rất tiếc là tôi không có cái nào, tôi cần đến nó để cất một vật quý giá.

Owen tìm được cho ông một cái hộp trong ngăn kéo bàn giấy và Poirot tỏ vẻ vui thích. Ông leo nhanh lên lầu gặp George, giao cho anh ta giữ "kho báu" ấy :

- Trong này có một vật quý giá vô cùng. Anh George tốt bụng ạ, hãy cất chiếc hộp này vào ngăn kéo thứ hai của cái bàn trong phòng tắm, cạnh cái hộp đựng nút áo hạt trai của tôi.

- Vâng, thưa ông.

- Hãy cẩn thận. Cái ở trong này sẽ đưa tên giết người đến giá treo cổ đấy.

- À! Thật thế ư, thưa ông?

Poirot chạy vội xuống nhà, chụp lấy chiếc nón và phóng đi như bay. Ông trở về rất kín đáo. Theo lời ông dặn; George đón ông và đưa ông vào nhà bằng cửa sau.

- Họ ở cả trong phòng bên tháp chứ? Tất cả chứ?

- Vâng, thưa ông.

Họ khẽ trao đổi với nhau vài lời rồi Poirot với dáng điệu đắc thắng, đến căn phòng nơi không đầy một tháng trước đã xảy ra vụ án. Ông đưa mắt nhìn quanh phòng. Tất cả mọi người đã có mặt ở đó: Phu nhân Reuben, Victor, Lily, viên thư ký và anh hầu phòng Parsons. Anh đứng bên cánh cửa, vẻ ngần ngại:

Anh ta nói ngay khi Poirot vừa tới :

- Thưa ông, George bảo với tôi rằng người ta sẽ cần đến tôi ở đây. Tôi không biết có đúng không.

Viên thám tử đáp :

- Đúng đấy. Xin anh hãy ở lại đây.

Ông tiến đến giữa phòng, nói :

- Vụ án này đã khiến tôi chú ý rất nhiều, bởi vì bất cứ ai cũng có thể là người đã giết ngài Reuben. Ai thừa hưởng của cải của ông ta? Phu nhân Reuben và Leverson. Ai đã ở lại khuya nhất với ông ta vào tối hôm đó? Phu nhân Reuben. Ai đã cãi vã dữ dội với ông ta? Lại phu nhân Reuben.

Phu nhân Reuben kêu lên :

- Ông kể lể gì thế. Tôi không hiểu, tôi...

Poirot nói tiếp :

- Nhưng còn một người khác nữa đã cãi vã với ngài Reuben. Một người tối hôm đó đã rời ông ta với bộ mặt tái xanh vì tức giận. Giả sử rằng phu nhân Reuben đã rời chồng mình lúc ông ta còn sống vào 24 giờ kém 15, thì mười phút nữa đã trôi qua rồi Leverson mới về. Mười phút, trong khoảng thời gian đó, một người khác đã có thể từ lầu hai lên xuống thực hiện việc làm tội lỗi của mình rồi quay về phòng.

Victor nhảy chồm lên, hét to :

- Cái gì thế, trời đất...?

Ông im bật, nghệt thở vì tức giận.

- Ông Victor ạ, ở Tây Phi, ông đã có lần giết người trong một lúc tức giận.

Lily kêu thét lên :

- Tôi không tin!

Cô đứng lên, tay nắm chặt và má đỏ bừng. Cô đến đứng gần bên Victor và lặp lại :

- Tôi không tin.

- Thật đấy Lily ạ. Nhưng có một điều mà hẳn không biết! Người mà tôi đã giết là một tên phù thủy vừa thăm sát mười lăm đứa trẻ. Tôi cho hành động đó của mình là chính đáng.

Lily đến bên Poirot nói :

- Ông Poirot ạ, ông lầm rồi đấy. Một người đàn ông có tính khí nóng nảy, thỉnh thoảng sôi lên nói bất cứ điều gì không phải là lý do để buộc cho ông ta có gan giết người đâu. Tôi biết, tôi biết chắc chắn, tôi khẳng định với ông rằng ông Victor không thể nào hành động như vậy được.

Poirot nhìn cô ta với một nụ cười lạ lùng rồi cầm lấy tay cô vuốt ve, nói nhẹ nhàng :

- Có thấy đấy, thưa cô, cô cũng có linh tính đấy. Cô tin tưởng ở ông Victor phải không?

Lily đã dịu lại, cô nói :

- Ông Victor là một người đàn ông dũng cảm, ông ta rất lương thiện. Ông ấy chả dính dáng gì đến bộ máy quản lý của các mỏ ở Pola. Bản chất của ông ấy rất thẳng thắn và tôi đã hứa sẽ làm vợ ông ta.

Victor cầm lấy bàn tay kia của cô thiếu nữ, nói :

- Ông Poirot ạ, trước Chúa tôi xin thề rằng tôi không giết anh tôi...

- Tôi biết.

Ông liếc nhìn khắp phòng.

- Hãy nghe tôi nói đây, các bạn ạ. Trong trạng thái bị thôi miên, phu nhân Reuben đã nói đến một tấm màn cửa bị phồng lên một cách kỳ quặc mà bà đã trông thấy vào tối hôm đó.

Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía cửa sổ. Victor kêu lên :

- Ông muốn nói rằng có một tên trộm núp sau đó ư? Quả là một giải pháp tuyệt diệu!

Poirot khẽ nói :

- Không phải những tấm màn cửa ấy đâu.

Ông chỉ cánh cửa nhỏ che khuất chiếc cầu thang.

- Ngài Reuben đã ngủ lại ở căn phòng trên đó tối hôm trước. Ông ta đã dùng diêm châm trên giường và cho gọi ông Owen đến để căn dặn. Tôi không rõ ông Owen đã để quên cái gì trên phòng ấy, nhưng ông ta lại bỏ quên một thứ gì đó. Buổi tối, sau khi chào ngài Reuben và phu nhân Reuben, ông ta chợt nhớ và đã lên đó tìm. Tôi cho rằng cả hai vợ chồng ngài Reuben đều không biết điều đó, bởi vì họ đã lao vào một cuộc tranh luận gay go. Khi ông Owen trở xuống, thì cuộc cãi vã đã trở nên nghiêm trọng hơn và việc hai vợ chồng ném vào mặt nhau những điều đặc biệt riêng tư, thầm kín và đặt ông Owen vào một tình cảnh khó xử. Ông ta thừa hiểu rằng cả hai người tưởng ông đã đi ngủ từ lâu. E ngại làm ngài Reuben nổi giận với mình, ông ta vội ẩn sau tấm màn chờ dịp chuồn ngay lập tức. Khi rời khỏi phòng, phu nhân Reuben dù là vô ý thức đã nhận thấy hình dáng bất thường của tấm màn cửa.

Sau khi phu nhân Reuben bỏ đi, ông Owen định lên ra nhưng ngài Reuben đã quay lại và nhìn

thấy ông ta. Đang bức mình ngài Reuben nổi giận khủng khiếp và trút lên đầu viên thư ký những lời chửi rủa độc ác nhất, buộc tội ông ta nghe lén, là gián điệp v. v...

Tôi say mê môn tâm lý học. Suốt cuộc điều tra của mình, tôi đã không tìm kiếm một người đàn ông cầu gắt mà cơn giận là một cái van an toàn cho ông ta. Chỗ sửa là chỗ không cần. Phải, tôi đã tìm kiếm một người đàn ông diu dàng, kiên nhẫn, tự chủ, người mà trong chín năm trời đã bị đối xử tàn nhẫn. Sự cố gắng có hiệu quả nhất là sự cố gắng liên tục và bền bỉ, mỗi hận tệ hại nhất là mỗi hận chồng chất từ ngày này qua ngày khác.

Trong chín năm, ngài Reuben không ngừng xỉ vả viên thư ký của mình, đối xử tàn nhẫn với anh ta và người thư ký đó đã âm thầm chịu đựng. Nhưng đến một lúc nào đó thì cái lò xo bị nén sẽ gãy, sợi dây căng quá sẽ đứt. Điều đó xảy ra trong cái đêm hãi hùng ấy, ngài Reuben ngồi lại vào bàn, nhưng viên thư ký, thay vì ra khỏi cửa một cách phục tùng, nhún nhường, đã vồ lấy cái chùy bằng gỗ đánh gục người đã nhục mạ anh ta một lần nữa.

Poirot quay sang phía Owen đang nhìn ông kinh hãi.

- Bằng có vô can của ông thật đơn giản? Ông Victor tưởng rằng ông đang ở trong phòng, thế mà không ai trông thấy ông về đấy cả. Ông bước ra khỏi phòng bên tháp sau khi đã đánh gục ngài Reuben thì nghe thấy tiếng động và vội quay trở lại núp sau cách cửa nhỏ. Ông có mặt ở đó khi Leverson bước vào và ông còn ở lại đó lúc Lily vào. Chỉ rất lâu sau đó ông mới rón rén về phòng mình. Ông có chối cãi điều đó không?

- Tôi.. không bao giờ...

- Nào, hãy thôi đi - Poirot bảo - Tôi đã đóng kịch suốt hai tuần rồi. Tôi đã để lộ cho ông thấy rằng chiếc bẫy đang sắp dần xuống người ông. Những dấu tay, những dấu giày, việc lục soát phòng ông và đồ đạc của ông được sắp xếp một cách tài tình. Tôi muốn gieo vào ông sự sợ hãi, ông đã trải qua những đêm trắng tính toán, lo sợ tất cả: có để lại dấu tay trong phòng bên tháp không, có những dấu giày của ông ở chỗ khác không?

Ông luôn luôn cố nhớ lại những biến cố, tự hỏi những gì mình đã làm hoặc đã quên không làm, và ông đã sầy chân như tôi mong đợi. Trưa hôm nay, tôi đã nhận ra sự sợ hãi trong mắt ông, khi ông thấy tôi nhặt được một vật gì đó ở cầu thang nơi ông đã núp bao nhiêu lâu. Thế là tôi đã xây dựng nên câu chuyện về chiếc kim ấy và quả đúng như thế! Tôi cần phải có một cái hộp. Tôi đã giao nó cho George và đi ra ngoài.

Poirot gọi :

- George ơi!

- Tôi đây, thưa ông.

- Hãy nhắc lại cho quý vị đây nghe những lời tôi căn dặn anh trước khi tôi ra ngoài.

- Ông đã bảo tôi hãy núp vào tủ quần áo trong phòng ông sau khi đặt chiếc hộp vào nơi ông dặn. Lúc 15 giờ 15 ông Owen bước vào, đi thẳng đến ngăn kéo và lấy đi chiếc hộp đó.

Poirot nói tiếp :

- Và trong chiếc hộp đó chỉ có một chiếc kim bình thường thôi. Tôi bao giờ cũng nói thật, quả là tôi đã nhặt được cái gì đó ở cầu thang - nhặt được một chiếc kim! Người ta nói rằng việc đó đem lại điều may. Tôi đã gặp may nên tôi tìm ra được kẻ giết người.

Ông quay sang viên thư ký nói :

- Ông thấy đấy, ông đã bị lộ.

Owen ngồi ở ghế bồng gục xuống, ông ta khóc nức nở, hai tay ôm lấy mặt, rên rĩ :

- Tôi đã nổi điên lên! Tôi đã nổi điên lên! Nhưng Chúa ơi! Ông ta đã hạch hỏi tôi, đã hành hạ tôi vượt quá giới hạn sức chịu đựng của con người trong bao nhiêu năm nay. Tôi ghét ông ta, tôi căm ghét ông ta!

Phu nhân Reuben kêu lên :

- Tôi biết ngay mà!

Bà đứng lên, khuôn mặt rạng rỡ vì đắc thắng.

- Tôi đã biết chắc rằng người đàn ông đó là tên giết người mà!

Poirot nói :

- Bà đã có lý. Người ta có thể đặt nhiều cái tên khác nhau cho sự việc đó, nhưng vẫn không làm thay đổi gì cả. "Linh tính" của bà rất đúng, phu nhân Reuben ạ, tôi xin có lời khen ngợi bà.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>